

கிரு தொசாராயன்

DEC - 2016
துர்முகி - மார்க்கிழி
Rs.20/-

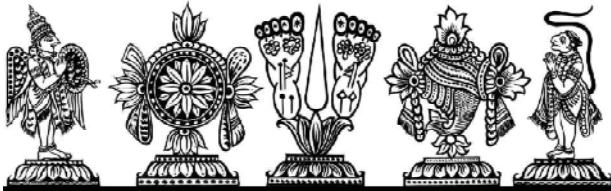
ஸ்ரீ ராமாநுஜர் - தொண்டனூர்

2

கிதாசார்யன் 459

கர்ணயேவாதிகாரரதே மா கலை கடாசன

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி
தாழ்வாதுமில் குரவர் தாம் வாழி – ஏழ்பாரும்
உய்ய அவர்கள் உரைத்தலைகள்தாம் வாழி
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

ஆண்டு 39

நம்மாழ்வார் ஆண்டு 5117 தூர்மதி மார்கழி (ஷசம்பர் 2016)

இதழ் 3

எம்பெருமானாரும் தொண்டனாரும்

எம்பெருமானார் சோழ அரசனுடைய உபத்ரவத்தைத் தவிர்த்துக் கொள்வதாற்காக மேல்நாட்டிற்கு எழுந்தருளியபோது தொண்டனார் எனும் இடத்தில் சில காலம் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது அந்த ஊரின் அரசன் மகளைப் பிடித்திருந்த பிசாசை எம்பெருமானார் ஒட்டினபடியால், அரசனும் அவனுடைய குடும்பத்தினரும், தாங்கள் சார்ந்திருந்த ஜெநமதத்தைத் துறந்து எம்பெருமானார் திருவடிகளில் அடிபணிந்து பூர்வைவஷ்ணவர்களாயினர்.

இதைப் பொறுக்கமுடியாத ஜெநர்கள் பன்னீராயிரம் பேர் எம்பெருமானாரிடம் வந்து எங்களோடு வாதம் செய்து ஜயிக்க வேண்டும் என்று சவால் விட்டனர். அப்போது எம்பெருமானார் ஒரு திரைக்குள், தம்முடைய நிஜஸ்வருபமான ஆயிரம் தலைகளை உடைய ஆதிசேஷனாக எழுந்தருளியிருந்து பன்னீராயிரம் ஜெநர்களுடனும் ஒரே சமயத்தில் வாதம் செய்து அவர்கள் அனைவரையும்

கிதாசார்யன் ஷசம்பர் 2016

வாதத்தில் வென்றார். ஜெநர்கள் பலரும் திருந்து எம்பெருமானாருடைய சிங்யார்களாயினர்.

தொண்டனாரையே சேர்ந்தவராய் தொண்டனார் நம்பி என்றே திருநாமமுடைய சிங்யாரின் வேண்டுகோளை ஏற்று தொண்டனாரிலேயே எழுந்தருளியிருந்தார். தொண்டனார் நம்பியால் அபிமானிக்கப் பட்ட எம்பெருமானுக்கு ‘நம்பி தம்பிரான்’ என்ற திருநாமமும் சாத்தி அங்கு சிங்கர்கோயிலிலேயே எழுந்தருளியிருந்து வேதாந்த காலக்கேஷபமும் நடத்தியருளினார்.

இவ்வளவு சிறப்புகள் வாய்ந்தாய், இன்றைக்கும் அழகு தமிழில் தொண்டனார் என்றே வழங்கப்படும் திருத்தலத்தில் ஆதிசேஷனாகவே எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானாருடைய திருவருவத்தை இவ்விதமின் மேலட்டையிலும், நம்பிதம்பிரான், அழகியசிங்கர் ஆகிய எம்பெருமான்களை உள்ளட்டையிலும் ஸேவித்து மகிழலாம்.

நம்மாழ்வார் ஆருளிச்செய்த
திருவாய்மொழி
1102 பாசுரங்களுக்கு

நம்பிள்ளை அருளிச் செய்த வியாக்கியானமான
ஏடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியினை
 முன்னோர் மொழிந்த முறை தம்பாமல் கேட்டு

ஸ்ரீ உ.வே. Dr. எம்.ஏ.வேங்கடக்ருஷ்ணன் ஸ்வாமி

விளக்கமாக நிகழ்த்திய பகவத் விஷய காலகேஷபம்

(375 காலகேஷபங்கள் – சுமார் 600 மணிநேரம்)

11 Audio DVDக்களாக ஒலிப் பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளன.

**கீதாசார்யன் வளர்ச்சி நிதிக்காக ரூ. 2500/- நன்கொடை வழங்குபவர்களுக்கு
 இந்த 11 audio DVDக்கள் வழங்கப் பெறும்.**

கீதாசார்யன் பத்திரிகைக்குத் செலுத்தி
 யுள்ள சந்தா முடிவடைந்த உடன், சந்தா
 முடிவடைவது பற்றித் தனித் தபாலில்
 தெரிவிக்கப்படும். உடனடியாகச் சந்தா செலுத்திப்
 புதுப்பித்துக் கொள்ளாதவர்களுக்கு அடுத்த இதழ்
 அனுப்பப்படமாட்டாது. சந்தா செலுத்துபவர்கள்
 பின்கண்ட வங்கியின் (எந்த ஊரிலும்) எந்தக்
 கிளையிலும் கீதாசார்யன் சந்தா செலுத்தலாம்:

**Account in the Name of
 GEETHACHARYAN
 Punjab National Bank A/c No.
 0346002100022891**

மேற்கண்ட வங்கிகளில் சந்தா செலுத்திய
 விவரத்தை, கீதாசார்யன் அலுவலகத்திற்குத்
 தொலைபேசி மூலமாகவோ, SMS, கடிதம்,
 geethacharyan@yahoo.com க்கு E-mail
 மூலமாகவோ தெரிவிக்க வேண்டும். தொலைபேசி
 எண் : **09444911192** (காலை 10 மணிமுதல்
 மாலை 5 மணி வரை மட்டும். ஞாயிற்றுக் கிழமை
 விடுமுறை.) மணியார்டர்/டி.டி./ உள்ளார்
 காசோலைகள் மூலமும் சந்தா செலுத்தலாம்.

கீதாசார்யன்

E-mail: geethacharyan@yahoo.com

ஆலோசகர் குழுத் தலைவர்

T.C.A. ராமானுஜம் M.A.B.L. I.R.S (Retd.)

ஆசிரியர்

Dr. M.A.வேங்கடக்ருஷ்ணன் M.A., M.Phil., Ph.D., DLitt.

துணை ஆசிரியர்

Dr. பூமா வேங்கடக்ருஷ்ணன் M.A., B.Ed., Ph.D.

கீதாசார்யன்

7, தெற்கு மாட்சி, நியூவெள்ளிக்கோடு, சென்னை 600005

வருடச் சந்தா ரூ. 200

மூன்று வருடச் சந்தா ரூ. 500

ஐஞ்சல் சந்தா ரூ. 2500

2016 டிசம்பர் கீதாசார்யன்

அண்ணாஸ்வாமி உபங்யாஸ மாகலை

எம்பெருமானார் ஆயிரம்

முந்மதுபயவேதாந்த மஹாவித்வான் காஞ்சீபிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணாந்கராசார்ய ஸ்வாமி
எம்பெருமானாரைப் பற்றி எழுதியிருளிய ஆயிரம் விஷயங்களின் தொகுப்பு

790.இனி, ப்ரயோஜிநவத்தவ மாட்டான். ப்ரயோஜன மென்பது அதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் பற்றிப் பேசுவோம். கீழே விவரித்த அதிகரணமே தன்னையுஞ் சேரும், பிறரையும் சேரும். பரக்ருதத்தில் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான பகவானுக்கு ஸ்ருஷ்டியினால் ஒரு ப்ரயோஜனமும் உண்டாக விரகில்லை. உண்டாகுமாகில் அவனை அவாப்தஸமஸ்த காமனென்னப் போகாது. ஸ்ருஷ்டியினால் பகவானுக்கு ப்ரயோஜனமில்லையாகிலும் நம் போன்ற ஜீவர்களுக்கு ப்ரயோஜனமாகிற தென்னவும் இடமில்லை. ஆத்யாத்மிகாதி துக்கங்களுக்கே ஹேதுவாகின்ற ஸ்ருஷ்டியானது ஜீவர்களுக்கு ப்ரயோஜனப்பட விரகில்லையன்றோ. பகவானுக்குப் பச்சபாதித்தவம் நிர்தயத்வமாகிற தோஷங்களைச் சங்கிக்கச் செய்வதாயுமுள்ளது ஜகத் ஸ்ருஷ்டி. ஆகவே பகவான் ஸ்ருஷ்டி கார்த்தாவாக இருக்க முடியாதென்று பூர்வபக்ஷம் செய்வதாகவுள்ளது. இவ்வதிகரணத்தில் முதல் ஸுத்ரம் “ந ப்ரயோஜிநவத்தவாத்” என்பது. இங்கு ‘ஸ்ருஷ்டே:’ என்றொரு பதம் வருவித்துக் கொள்ள வேணும். ஸ்ருஷ்டியானது ப்ரயோஜனத்தோடு சூடியிருக்கவேண்டிய தாகையாலே, ப்ரஹ்மம் ஸ்ருஷ்டி கார்த்தாவாக இருக்க முடியாதென்று ஸுத்ரத்திற்குப் பொருள். இதன் மேல் ஸித்தாந்த ஸுத்ரம் “லோகவத்து வீலாகைவல்யம்” என்பது. உலகில்

இது. பரமபுரஷன் ஸர்வசக்தியுக்தனாகை யாலும் ஸத்ய ஸங்கல்பனாகையாலும் அவன் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதாகச் சொல்லப்படுகிற விஷயம் ஸம்பாவிதமன்று. ஏனென்னில், ப்ரஹ்மம் ஜகத்தை ச்ருஷ்டிக்கும்போது ஏதேனுமோரு ப்ரயோஜனம் இருந்து தீரவேண்டும். உலகில் ஒருவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்போது நிஷ்ப்ரயோஜநமாகச் செய்ய கீதாசார்யன் டிசம்பர் 2016

ஸார்வபெளமனாயிருக்கும் ஓர் அரசன் ப்ரேயாஜனாந் தரமொன்றையும் கணிசியாமலே லீலையாகவே பந்து விளையாடல் முதலியன் செய்யக் காணாநின்றோம். அதனால் அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வத்திற்குக் கொத்தையொன்றுமில்லை. அதுபோலவே பரமபுரஷனும் லீலார்த்தமாகவே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி பண்ணக் குறையில்லை யென்றபடி. “மன்பல்லுயிர்களுமாகிப் பலபல மாயமயக்குகளால், இன்புறுமில் விளையாட்டுடையான்” என்று நம்மாழ்வாரும், “நாட்டைப் படையென்று அயன் முதலாத் தந்த நளிர்மாமலருந்தி வீட்டைப் பண்ணி விளையாடும் விமலன்” என்று ஆண்டானுமருளிச் செய்தவை இங்கே அநுஸந்தேயம். விஷமஸ்ருஷ்டி காண்பதனாலே பகவானுக்குப் பகஷபாதித்வமும் நிர்தயத்வமும் சங்கிக்க நேர்கின்றதேயென்னில், அந்த சங்கை “வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேகஷத்வாத் ததா ஹி தர்சயதி” என்கிற அடுத்த ஸஹரத்தினால் பரிஹரிக்கப்படுகிறது. அந்தந்த ஜீவர்கள் செய்த கருமங்களுக்குத் தக்கபடி நீசோச்ச ஸ்ருஷ்டிகள் ஏற்படுகிறபடியாலே பரமபுரஷனுக்கு வைஷம்யமோ நைர்க்ருண்யமோ ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா தென்றபடி. இதன் மேலும் தோன்றுகிற சங்கைக்கு அடுத்த ஸஹரம் பரிஹாரம் உணர்த்துகின்றமை கண்டுகொள்வது.

இங்கே வேறொரு சங்கையும் தத்பரிஹாரமும் கேண்மின். வெறும் லீலையாகவே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி நடக்கிற தென்று சொல்லிவிடலாமா? அநேக சாஸ்த்ரங்களோடு இது விரோதிக்கின்றதே.

“விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந்! ஹஸ்தபாதாதி ஸம்யுதா” இத்யாதி ஸம்ஸக்ருத சாஸ்த்ரங்களும் “சென்று சென்றாகிலுங் கண்டு சன்மங்கழிப்பா னெண்ணி ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான்” “உய்யாலகு படைத்து” இத்யாதிகளான அருளிச் செயல்களும் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநம் ப்ரயோஜநமாக ஜகத் ஸ்ருஷ்டி நடந்து வருவதாகத் தெரிவிப்பதால் இவற்றோடு விரோதம் ஸ்பஷ்டமாகின்றதேயென்று சங்கிக்க நேரும். விரோதமில்லை. உபய ப்ரயோஜந முண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் “லோகவத் து லீலாகைவல்யம்” என்று ஸஹரகாரர் சொன்னது ப்ராக்ஸர்யத்தைப் பற்றவேயாம். இதைச் சிறிது விவரிக்கிறேன். தான் நினைத்தபடி செய்யவல்ல சக்திமானான எம்பெருமான் ஸகலாத்மாக்களையும் ஏககாலத்திலே முக்திபெறுவிக்க வல்லவனாயிருக்கச் செய்தேயும், ஸ்வாதீந ஸ்வரூபஸ்திதிகர்களான ஆத்மாக்களைக் கர்ம வ்யாஜேந கைகழிய விட்டு சாஸ்த்ரமர்யாதையிலே வரவர அங்கீரிப்பதாக ஸங்கலபித்து நடத்திப் போருகிறவிது, லீலாரஸேச்சையினால் ஆகையாலும், லீலா விபூதியென்றே இந்நிலத்திற்குப் பெயராயிருக்கையாலும் லீலாரஸப்ராக்ஸம் அறியத் தக்கது.

இனி இரண்டாமத்யாயத்தின் இரண்டாவது பாதத்தில் ஸர்வதாநுபபத்தி அதிகரணத்தின் ப்ரமேயம் நிருபிக்கப்படுகிறது. ஸர்வசூன்யத்வ வாதிகளான பெளத்த ஏகதேசிகளின் பகஷம் இங்கு நிரலிக்கப்படுகிறது. பரப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணமென்று நன்கு

நிலைநாட்டத் தோன்றிய இந்த அத்யாயத்தில் ஸர்வகுந்யத்வய வாதத்தை நிரலிக்க என்ன ப்ரஸக்தியென்று சிலர் நினைக்கக் கூடும். ஐகத் காரணவஸ்து ப்ரதாநமா? பரமாணுவா? பரப்ரஹ்மமா? என்கிற விசாரம் எப்போது பொருந்துமென்னில், உண்மையில் ஐகதுத்பத்தி யென்பதொன்று நிருபிக்க முடியுமானால் அப்போது பொருந்தும். அடியோடு இல்லாதவொரு பிள்ளைக்கு மாதாபிதாக்களைப் பற்றி விசாரம் செய்வதுண்டோ? ஐகதுத்பத்தியே நிருபிக்கமுடியாததாயிருக்க, எது ஐகத் காரணம் என்கிற சர்ச்சை எதுக்கு? உத்பத்தியானது படாவத்திலிருந்து அங்கீகரிக்கப்படுகிறதா? அபடாவத்தி லிருந்து அங்கீகரிக்கப்படுகிறதா என்று கேட்கிறோம். படாவத்திலிருந்து என்பது சேராது. மண்பிண்டத்திலிருந்து பானை முதலியன உண்டாகின்றனவென்றால் மண்பிண்டத்தை உபமர்த்தித்துக் கொண்டு தானே உண்டாகின்றன. எந்த காரியப் பொருஞும் காரணப்பொருளை உபமர்த்தியாமல் உண்டாவதில்லை யென்பதைக் காணா நின்றோம். காரணாகாரத்தின் விநாசந்தானே உபமர்த்தமாவது. அதுதான் அபாவமே. ஆக படாவத்தில் நின்றும் உத்பத்தியில்லை யென்று தேறிற்று. அபடாவத்தில் நின்றுங்கூட உத்பத்தியில்லை என்பது அநாயாஸமாகத் தெரியவரும். அபாவத்திலிருந்து பாவோத்பத்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ. ஆக உத்பத்தியே நிருபிக்க முடியாதிருப்பதால் உத்பத்திக்குப் பிற்பட்டனவான விகாரங்கள் எதுவுமே கிடையாவென்பது ஸித்தம்.

கீதாசார்யன் டிசம்பர் 2016

லோக வ்யவஹாரமெல்லாம் ப்ரம மூலகமே. ஆக குந்யமே தான் தத்துவம் என்பவர்கள் இங்கு நிரலிக்கப்படுகிறார்கள். “ஸர்வதாநுபாதத்தேச்ச” என்பது ஸுத்ரம். ப்ரமேயங்களோ ப்ரமாணங்களோ எதுவும் உண்டாகிலுமாம், இல்லையாகிலுமாம். பூர்வபக்ஷிக்கு அபிமதமான குந்யத்வம் தேறாதாகையாலே மாத்யமிகதர்சநம் அஸமஞ்ஜஸம் என்றபடி. ஸர்வம் குந்யம் என்று சொல்லுபவர்கள் தங்களுக்கு அபிமதமான இவ்வர்த்தத்தை ஸாதித்துத் தரும்படியான ப்ரமாணமொன்று உண்டென்று இசையும் பகஷத்தில் ப்ரமாண ஸத்பாவத்தை யிசைந்தபோதே ஸர்வகுந்யவாதம் தொலைந்தது. ப்ரமாணமில்லையென்னும் பகஷத்தில், ப்ரமாணமில்லாமையினாலேயே தங்களுக்கு அபிமதமான அர்த்தம் அஸித்தமென்று முடிந்தது. மேலும் ‘ஸர்வம் குந்யம்’ என்கிற இந்த வார்த்தையினால் நாஸ்தித்வந்தானே விவகஷிதமாக வேணும். ஒரு ரூபத்தை விட்டு மற்றொரு ரூபத்தையடைவதே நாஸ்தி பதார்த்தமாகையாலே ரூபாந்தரத் தாலே அஸ்தித்வமே சொல்லப்பட்டதாக முடிகிறது. மண்ணுண்ணடையொன்று இருந்தது. அது நசித்தவளவிலே ‘ம்ருத்பிண்டோ நாஸ்தி’ என்று சொல்லுகிறான். இந்த வ்யவஹாரத்தில் பானையென்கிற அவஸ்தைதானே விஷயமாகிறது.

உலகில் அஸ்தி நாஸ்தித்வங்களை வழங்குகிறவர்கள் இப்போது மண்ணுண்ணடையிருக்கிறது. இப்போது மண்ணுண்ணடையில்லை. இங்கு மண்ணுண்ணடையிருக்கிறது, இங்கு மண்ணுண்ணடையில்லை என்றிப்படி

இடத்தையும் காலத்தையும் உட்படுத்தியே வ்யவஹரிக்கிறார்கள். தேச காலங்களைச் சேர்க்காமல் வெறுமனே 'மண்ணுண்டையில்லை' என்கிற ப்ரதீதியோ வ்யவஹாரமோ எங்கும் காண்பதில்லை. இப்போது ம்ருத் பிண்டமிருக்கிறது என்றோ இங்கு ம்ருத்பிண்டமிருக்கிறது என்றோ ஒருவன் வ்யவஹரித்தால் மண் என்னும் தரவ்யத்திற்கு பிண்டத்வாவஸ்தை விஷயம். 'இப்போது ம்ருத் பிண்டமில்லை' என்றோ 'இங்கு ம்ருத் பிண்டமில்லை' என்றோ வ்யவஹரித்தால் பிண்டத்வாவஸ்தையின் நாசமாகிய கடத்வாவஸ்தை விஷயம். ஆக நாஸ்தித்வ வ்யவஹாரம் பண்ணினாலும் கூட வேறொரு ஆகாரத்தாலே அஸ்தித்வமே தேறி நிற்கிறதென்பதை ஸர்வாநுபவ ஸாக்ஷிகமாகக் காணலாம். இன்ன வஸ்து இங்கில்லை என்றால் மற்றோரிடத்திலுள்ள தாகத் தேறியே தீரும். இப்போதில்லை யென்றாலும் மற்றோராகபோதில் உண்டென்ற தாகத் தேறியேவிடும். ஆகவே ஒரு படியாலும் ஸர்வகுந்யவாதம் ஸித்தியாது.

ஸுத்ரத்தின் மேலே பொருள் காண்பது எங்குனே யென்னில், 'ஸர்வதா' ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், 'அநுபத்தே:' ஸ்வாபிமதமான ஸர்வகுந்யவாதம் உபந்நமாகாமையினாலே என்றபடி.

'ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்' என்றதை ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் ஸ்வாமி விவரித்தருளும் போது "ஸதிதி ப்ரதிஜ்ஞாயாம் அஸதிதி ப்ரதிஜ்ஞாயாஞ்சு" என்றருளிச்செய்கிறார். சங்கர பாஷ்யத்தில் இவ்விதமாக ஆர்த்தம் செய்யப்படவில்லை. "தேவதத்த: ஸர்வதா அயோக்ய:, யஜ்ஞதத்த: ஸர்வதா மூர்க:" என்றால் இதற்கு எவ்விதமாகப் பொருள் கொள்கிறோமோ அவ்விதமாகவே சங்கராசாரியர் பொருள் கொண்டார். நம் ஸ்வாமி கொண்ட பொருள்தான் உண்மையில் ஸமஞ்ஜஸமானது. ஸ்வாமிக்கு இப்பொருள் தோன்றினது எதனால் என்னில், திருவாய்மொழியில் (1-1-9) "உளென்னிலுளன் அவனுருவ மிவ்வுருவுகள், உளனலனென்னில் அவன் அருவமிவ்வுருவுகள் உளெனென விலெனென விவைகுண முடைமையின் உளனிருதகைமையோடொழிலிலன் பரந்தே" என்ற பாசரங்கொண்டே இந்த ஸுத்ரத்தின் பொருளை ஸ்வாமி அறுதியிட்டருளினார் என்பது நிஸ்ஸந்தேஹும். அப்பாசரத்தின் ஆறாயிரப்படியை ஸேவித்தால் இஃது எளிதிற் புலனாம். அப்பாட்டிற்குத் தமிழ் மொழியால் எழுதப்பட்டுள்ள பொருள்தான் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வடமொழியாலெழுதப்பட்டுள்ளதன்கை (தொடரும்)

பொதிகைத் தொலைக்காட்சியில் கீதாசார்யன் ஆசிரியர் தினந்தோறும் காலை 7 மணிக்கு வழங்கிவந்த நாஸ்தோறும் நாலாயிரம் நிகழ்ச்சி தற்போது (திங்கள் முதல் வெள்ளி வரை) காலை 6 மணிக்கே ஒளிபரப்பாகிறது. அதன் அனைத்துப் பதிவுகளையும் இணையதளத்தில் [youtube.com](https://www.youtube.com)ல் எப்போது வேண்டுமானாலும் பார்க்கலாம்.

திருப்பாவை ஜீய்

ஸ்ரீமதுபாயவேதாந்த மஹாவித்வான் காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி

நம்முடைய எம்பெருமானார்க்குத் திருப்பாவை ஜீயரென்று ஸப்ரஸித்தமான வ்யபதேசமுள்ளது. திருப்பாவையில் மிக்க ஈடுபாடுகொண்டு அதையநூலந்திப்பதில் போர் அபிநிவிஷ்டாயெழுந்தருளியிருந்தது பற்றி அங்கனே வ்யபதேச முண்டாயிற்று என்பது தவிர மற்றுமோர் சிறந்த ஹேதுவுமுண்டு. அதாவது, திருப்பாவையில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் எம்பெருமானாரைச் சிந்திக்க வேண்டும்படியான சொற்றொடர்கள் அமைந்திருக்கின்றன வென்பதே, இஃது ஏறிட்டுரைக்கும் முறையிலன்றிக்கே ஏற்ற முறையில் விவரிக்கப் படுமாறு காண்க. மீமாங்ஸா சாஸ்திரத்தில் விநியோகப்ருதக்தவம் என்கிற நியாயம் ஈண்டு பெரும்பாலும் அநுஸந்திக்கத் தக்கதாம்.

1. மார்கழி திங்கள்: மதிநிறைந்த நன்னாள் என்பதற்கு சந்திரன் நிறைந்த நன்னாள். பரிபூர்ண சக்லபகஷணம் என்பது ஒரு பொருள். மதி - ஞானம்; அது நிறையப் போகிற நல்லநாள் என்பது உள்ளுறை பொருள். எம்பெருமானார் அவதரித்த நாள் இருந்த தருமா ஞாலத்தவர்களுக்கு ஞானம் நிறைவுதற்கு ஹேதுவான நன்னாளன்றோ? 'நிறையப் போகிற' என்ன வேண்டுமிடத்து (நிறைந்த) என்றது காலவழுவமைதி யென்பார் தமிழர். "ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச" என்பது வடமொழி வியாகரணம். யதிராஜ ஸப்ததியில் 'அநபாய விஷ்ணுபத ஸம்சரயம் பஜே' என்கிற சுலோகத்தினால் எம்பெருமானார் விலக்ஷன சந்திரனாக ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டுள்ளார். அந்த யதிராஜசந்திரன் தோன்றிய நன்னாள் என்ன வுமாம். சித்திரைத் திங்களான துமனிதர்களுக்கு முதல்மாதம். மார்கழித் திங்களானது தேவர்களுக்கு முதல்மாதம் என்னும் பொருத்தமுள்ளது. இது வியாக்கியானங்களிலும் விசதம். ஆகவே, ஸ்வாமியின் அவதாரம் முதல் மாதத்திலென்கிற ப்ரஸித்திக்குக் குறையில்லை.

2. வையத்து வாழ்வர்காள்: (பாற்கடலுள் பையத் துயின்ற பரமன்) திருப்பாற் கடலிலே துயின்ற கீதாசார்யன் டிசம்பர் 2016

பரமபுருஷன் கஷ்டாப்திநாதன். நம்மாழ்வார் "உனது பாலே போல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்" என்கிற பாசுரத்தினால் பகவத் குணங்களைப் பாலாகப் பேசினார். அவர் தாமே அக்குணங்களைக் கடலாகவும் பேசினார் "சீர்க்கடலையுள் பொதிந்த" என்ற பாசுரத்தினால் இவற்றுக்குச் சார்பாக "அநந்த குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம" (அனந்தமான குணஸாகரத்தையுடையவர்) பரமபுருஷர் என்றருளினார் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர். அவ்வளவோடு நில்லாமல் அக்குணங்களையே தமது திவ்யகரந்தங்களில் வாய்வெருவுவதும் செய்கின்றார். ஏவஞ்ச, பகவத் குணஸாகரத்திலே அஸ்தமிதாந்ய பாவராய் இன்புறும் பரமர் எம்பெருமானாரென்க.

3. ஓங்கியுலகளந்த உத்தமன்: "மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து" "ஞானங் கனிந்த நலங்கொண்டு" இத்தியாதிகளான நூற்றந்தாதிப பாசுரங்களிற்படியே எம்பெருமானை விட ஓங்கி - அதிசயித்து, உலகத்தையெல்லாம் ஸ்வாதீனமாக்கிக் கொண்ட உத்தமர் ஸ்ரீராமாநுஜர் ஒருவரே. ஒருவர்க்கும் ஒன்றுஞ் சொல்லாதவர் அதமர். நிர்ப்பந்தத்தினால் சொல்லுபவர் மத்யமர். தம்முடைய கருணையினால் தாமே சொல்லுமவர் உத்தமர். 'ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர்' என்கிற உபதேசரத்தினமாலையின்படி உத்தமர் ஸ்ரீராமாநுஜரொருவரேயாவர். நூற்றந்தாதியில் 'மற்றொரு பேறுமதியாது' என்கிற பாசுரத்தில் உத்தமனாகவும் கூறப்பட்டுள்ளார்.

4. ஆழி மழைக்கண்ணா: இப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஆழியும் சங்கும் சார்ந்கழும் வருவதனால் "அடையார் கமலத்து அலர்மகள் கேள்வன்" என்கிற நூற்றந்தாதிப் பாசுரப்படிக்கும், "வல்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:" என்கிற யதிராஜ ஸப்ததிப்படிக்கும் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமான எம்பெருமானார் நினைப்பூட்டப்படுகிறார். (ஒன்றும் நீ கைகரவேல்)

அருமையாகப் பெற்ற அர்த்த விசேஷங்களை ஒன்றும் ஒளித்திடாமல் வர்ஷித்த மேகம் இராமானுச என்னுஞ் சீர்முகிலே. (ஆழியுள் புக்கு) என்றவிடத்து “உபநிஷத் துக்தாப்தி மத்யோத்தருதாம்” என்கிற ஸ்ரீபாஷ்யகார திவை ஸுக்தி மிகப் பொருத்தமாக அநுஸந்திக்கத்தகும்.

5. மாயனை மன்று வடமதுரை: ‘ஆயர் குலத்தினில் தோன்றுமணிவிளக்கு’ எம்பெருமானார். இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்கள் வாழ்ந்தவிடம் திருவாய்ப்பாடி. அதில் தோன்றிய அணிவிளக்கு ‘ஆயர்பாடுக் கணிவிளக்கே!’ என்று யசோதைப் பிராட்டியா வழைக்கப்படுகிற அச்யுதபாநுவான கண்ணபிரான். ‘ந்ருபக:’ என்று ஆளவந்தாரும், ‘வருத்தயா பகர் நரவுபு:’ என்று மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச் செய்தபடி பகப்ராயர்களான அஸ்மதாதிகள் வர்த்திக்குமிடமும் ஆயர்குலமாதலால் இருள்தருமா ஞாலமாகிற இவ்வாயர் குலத்திலே தோன்றிய அணிவிளக்கு – ராமாநுஜ திவாகரர்: என்ன கடவுதிரே.

6. புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண்: “புள்ளரையன் கோயில் வெள்ளை விளிசங்கு” என்பது எம்பெருமானார்க்கு மிகச் சிறந்த ப்ரத்யயிஜ்ஞாபகம். “பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்ச சன்னியமே” என்றபடி பால் போன்ற நிறத்தது சங்கு; ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரும் “துக்தோதந்வத் தவளமதுரம் சுத்தஸத்தவைகளுபம் ரூபம் யஸ்ய ஸ்புடயதிதராம் யம் பணேந்தராவதாரம்” என்றபடி பால் போன்ற திருநிறத்தவர். இந்தச் சங்கு எங்கு வாழ்ந்ததென்னில் (புள்ளரையன் கோயில்) “பூமருவிப் புள்ளினங்கள் புள்ளரையன் புகழ் குழறும் புனலரங்கமே” என்று பெரியாழ்வார் புள்ளரையன் கோயிலாகக் கூறிய திருவரங்கத்தில் வாழ்ந்தது. சக்கரம் சங்கு என்ற இரண்டு திவ்யாயுதங்களில் சக்கரமானது “கருதுமிடம் பொருது” என்ற அருளிச் செயலின்படியே காசீவிப்லோஷாதி நாநா கார்ய விசேஷங்களுக்காக பாஹ்ய ஸ்ரீசாரங்கள் செய்து கொண்டேயிருக்கும். திருச்சங்கு அப்படியன்றியே “உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம், கண்படை கொள்ளல் கடல்வண்ணன் கைத் தலத்தே” என்னும்படி யிருக்கும். ஸ்வாமி தாழும் “யாவச் சரீர பாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீங்கே ஸ்ரீகமாஸ்வ”

(சரணாகதி கத்யே) என்ற ஸ்ரீங்கநாதன் கட்டளையைப் பெற்றுக் கோயிலே கதியாயிருந்தவர். ஆகவே ‘கோயில் சங்கு’ என்றது ஸ்வாமி யெம்பெருமானுக்கு மிகப் பொருத்தம்.

7. கீகீ சென்றெங்கும்: (கலந்து பேசின பேச்சாவம்.) ஸ்ரீவாசார்ய ஸுக்திகளோடே கலந்திருக்கும்படி. (அவற்றுக்கு ஸ்ரீண்படாதபடி) ஸ்ரீஸுகதி யருளிச் செய்தவர் ஸ்ரீராமாநுஜர் என்பது இவருடைய திவ்யஸுக்தியினால் ஸித்தம். ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடங்கும்போதே “பகவத் போதாயந கருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்மஸுத்ர வருத்தமிப் பூர்வாசார்யாஸ் ஸ்ரீசிகிஷ்டி; தந்மதாநு ஸாரேண ஸுத்ராசங்கராணி வ்யாக்க்யாஸ்யந்தே” என்றநிருளிச் செய்தவர் ஸ்வாமி யொருவரேயன்றோ. அன்றியும் கலந்து பேசுவதாவது வடமொழி தென்மொழிகளைக் கலந்து மணிப்ரவாளமாகப் பேசுவது. இத்தகைய கரந்தம் முதன்முதலாகத் திருவாறாயிரப்படியே தோன்றியது. அது பிள்ளாளருளியதாயினும் “எதிராசர் பேரருளால்” என்று மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்தபடியே ஸ்வாமி கற்பித்த நடையேயாம் அது. ஆகவே இரு மொழிகளைக் கலந்து பேசின பேச்சுக்கு நிதான ஸ்ரீதாஸ் ஸ்வாமியென்று குறிப்பிட்டவாறு.

8. கீழ்வானம் வெள்ளென்று: “மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து” என்றதில் ஸ்வாமியின் ப்ரபாவமே நன்கு ஸ்புரிக்கும். “அர்வாஞ்சோ யத்பத ஸரஸிஜ தவந்தவமாச்சித்ய, ஸ்ரீவே ஸ்ரீதநா யஸ்யாந்வயமுபகதா தேசிகா முக்திமாடு:” என்ற பட்டார் ஸ்ரீஸுக்திப்படிக்கும், “பாத கோமரயோஸ் ஸம்பந்தேந ஸமித்யமாந விபவாந்” என்ற நிகமாந்த மகா குருஸுக்திப்படிக்கும் திருவடி ஸம்பந்தத்தாலே பின்னோர் களையும் திருமுடி ஸம்பந்தத்தாலே முன்னோர் களையும் வாழ்வித்தவர் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார். மிக்குள்ள பிள்ளைகள் என்றது ஸ்வாமிக்கும் ஸ்ரீங்களாயிருந்த ஸ்ரீரவர்களை. அவர்களை நற்கதி யெய்துவித்த படியைக் காட்டுமதாம்.

9. தூமணி மாடத்து: (மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்) மணியென்று ரதனத்திற்குப் பெயர். நவரத்னங்களாகையாலே ஒன்பது என்கிற ஸங்கியை ஸுசிதமாகிறது. கதவு என்பது

பதார்த்தங்களைச் சேமித்து வைப்பது. ஸ்வாமியினுடைய திவ்யகரந்தங்களே இங்குக் கதவென்பன. ஸ்வாமி யருளிச் செய்தவை ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்ததீபம், வேதாந்தஸாரம், வேதார்த்த ஸங்கரஹம், கீதாபாஷ்யம், சரணாகதி கதயம், ஸ்ரீங்க கதயம், ஸ்ரீவைகுண்டகதயம், நிதயம் என்று ஒன்பது திவ்ய கரந்தங்களாகையாலே அவையே இங்கு மணிக்கதவுமென்படுகிறது. அவற்றைத் திறக்க வேணுமென்றது - அவற்றிலுள்ள அர்த்த விசேஷங்கள் எங்களுக்கும் நிலமாம்படி விளக்கியருள வேணுமென்றபடி.

10. நோற்றுச் சுவர்க்கம்: ‘நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய்! அருங்கலமே!’ என்ற இரண்டு விரிகளிலும் ஸ்வாமியின் ப்ரத்யிஜ்ஞை நன்கு உண்டாகும். நோற்று என்றது மஹாபாக்ய வசத்தாலே என்றபடி. ஸூவர்க்கம் புகுகின்ற-வர்க்கமென்று ஸமூஹத்திற்குப் பெயர்; ஒரு வகுப்பு என்றபடி. (ஸூ) என்பதனால் மிகச் சிறந்த வகுப்பு என்றதாகும். யாதவ ப்ரகாசிடத்திலே வாசித்துக் கொண்டிருந்து அவர் சாயையிலே ஒதுங்கியிருந்த ஸ்வாமி அவருடைய கருத்தின்படியே ஆபத்துக்க ணையடைந்து போகாமல் நம்போலியர்களின் பாக்யவசத்தாலே பெருந்தேவி மணவாளனான பேரருளாளானது பரமக்குருபைக்கு இலக்காகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ வகுப்பிலே புகுந்து அனைவர்க்கும் தாயாயிருந்தவர். சுவர்க்கம் என்பதற்கு ஸ்வர்க்கம் என்றே பொருளானாலும் “யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோயஸ் த்வயா விநா” என்ற ஸ்ரீராமாயணத்தின்படி எம்பெருமானோடு கூடப் பெற்றவரென்றதாகும். ஸித்தாச்சரமத்தில் நின்றும் வருகிறோமென்று சொல்லிக் கொண்டு வந்த வேடனும் வேடுவிச்சியுமான பகவத் தம்பதிகளோடே கூடப் பெற்றமை கூறினபடி. அருங்கலமே! என்றது அருமை பெருமை வாய்ந்த ஆபரணமே! என்றும் உத்தம ஸத்பாத்ரமே! என்றும் பொருள்படும். நம்மடைய குருபரம்பரையிலே மஹாபூஷணமாக விளங்குமவர் ஸ்வாமி.

11. கற்றுக் கறவைக் கணங்கள்: இப்பாகாத்தில் கற்றுக் கறவை யென்று தொடங்கி கோவலர்தம் பொற்கொடியே! என்னுமனவுமுள்ள விளி பூர்த்தியாக எம்பெருமானார் தன்மையையே தெரிவிக்குமதாயிருக்கும். கற்று - ‘சொல்லார் கீதாசார்யன் டிசம்பர் 2016

தமிழோரு மூன்றும், சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லா வறநெறியாவும் தெரிந்தவன்’ என்ற நூற்றந்தாதிப் பாகூப்படியே எல்லாக் கல்விகளையும் கற்று; (கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து) ‘பஞ்சாசார்ய பதாச்சிது’ என்று யதிராஜ வைபவத்தில் கூறியுள்ளதை விவரிக்கிறபடி. “கவாமங்கேஷா திஷ்டந்தி புவநாநி சதுர்தச” என்கிறபடியே கோக்கள் பதினான்கு லோகங்களையும் தம்முள் வஹிக்குமாபோலே சதுர்தச வித்யைகளையும் தம்முட்கொண்டு நன்றாகக் கறக்கும் ஆசாரியர்கள் பலரிடத்திலும் ஸ்தலம்பாதாயார்த்தங்கள் கேட்டு உய்ந்தவர் ஸ்வாமி. பெரியநும்பி பக்கலிலே பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் பெற்று மந்தரார்த்தங்கள் கேட்டும், பெரிய திருமலைநம்பி பக்கலிலே ஸ்ரீராமாயணார்த்தம் கேட்டும், திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்தங்கள் சிகிஷ்த்தும், திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழிப் பொருள் கேட்டும், ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே அருளிச் செயல் கற்றும் நல்வார்த்தைகள் கேட்டும் போந்தவராகையாலே ‘கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து’ என்றது ஸ்வாமிக்கு மிகப் பொருத்தம். அதற்கு மேல் (செற்றார் திறலயியச் சென்று செருச்செய்யும்) எம்பெருமானை நிர்க்குணனென்றும் நிர்விபூதிக ணென்றும் நிர்லக்ஷ்மீகளென்றும் திவ்யமங்கள் விக்ரஹ சூந்யனென்றும் சொல்லுமவர்கள் - செற்றார்; அவர்களுடைய திறலயி - வாக்கு மிகுக்குத் தொலையும்படியாக திசைதொறும் எழுந்தருளி வாதப்போர் நிகழ்த்தியவர் ஸ்வாமி. “விப்ரம் நிர்ஜித்ய வாதது:” என்கிறபடியே இது குற்றமாகையன்றிக்கே ஸித்தாந்த ரக்ஷணார்த்த மாகச் செய்ததாகையாலே நற்றமேயாயிற்றென்று காட்டுக்குற்றமொன்றில்லாத’ என்றது. கோ என்னும் வடசொல் நாநார்த்தகமாகையாலே ஸ்ரீஸுக்தியை யும் சொல்லக்கடவுது; “யத்கோஸஹர மபஹந்தி தமாம்ஸிதும்ஸாம்” என்றவிடத்திலுமிது காணலாம். கோ வல்லவர்-மஹாவித்வான்கள். அவர்தம் பொற் கொடி-ஸ்வாமி. கோ அ(ல)வர்-ஸ்வதந்திரால்லர்.

12. கணாத்திளங் கற்றெருமை: ஸ்வாமியின் திருவவதார ஸ்தலமான ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் இரட்டத்து ஸேவிக்கும் பாகரமிது. பூருவாசாரியர்களும் தங்கள் வியாக்கியானங்

களின் முடிவிலே எம்பெருமானாரை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கும் பாசுரமுமிது. இங்கு இவ்வளவே நாமெழுதப் போதும். ஆயினும் சிறிது விவரிக்கலாகிறது. இப்பாட்டில் நற்செல்வனென்றது ஸ்வாமியைக் கருதி. நற்செல்வனென்பதை வடமொழியிற் கூறவேண்ணானால் ‘ஸ்கஷ்மி ஸம்பந்ந’ என்ன ப்பட்ட இளையெபருமானே யன்றோ இளையாழ்வாராகத் திருவவதரித்தவர். அவர் “அஹம் ஸர்வம் கரிஞ்யாமி” என்று விபவாவதாரத்திலே அடிமை செய்யப் பெற்றார்; இவர் “நித்ய கிங்கரோ பவாநி” என்று அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே ஒப்புயர்வற்ற அடிமைகள் செய்யப் பெற்றார். “மன்னிய தென்னாரங்காபுரி மாமலைமற்று மூவந்திடுநாள்.”

13. புள்ளின்வாய் கீண்டானை: இப்பாட்டில் கள்ளந் தவிர்ந்து கலந்தென்றது உயிரான சொற்றொடர். “கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரினா” என்றபடி ஆத்மாபஹாரக் கள்வமொன்றுண்டு; அது தவிர மற்றொரு கள்வம் கேண்மின்; “ஏகஸ் ஸ்வாது ந புஞ்ஜீத புஞ்ஜீத பஹாபிஸ் ஸஹ” “இன்கனி தனியிருந்தான்” என்கிறபடியே போக்ய பதார்த்தங்களைப் பலரோடுங் கூடி யநுபவித்துக் களிக்கையன்றிக்கே அசலறியாதபடி யநுபவிக்கை கள்வம்; எம்பெருமானார்க்கு முற்பட்ட ஆசாரியர்களிடத்து இத்தகைய கள்வமிருந்தது; அதனைத் தவிர்ந்தவர் ஸ்வாமி யொருவரே. தவிர்ந்து எல்லாரோடுங் கலந்து அநுபவித்தவர். “பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார்” என்றதும் ஸ்வாமியின் பெருமையை நினைப்பூட்டும். பாவைக்கள மென்பது காலசேஷப மன்டபம்; அதில் எல்லாரும் புகப் பெற்றது ஸ்வாமிக்கு முன்பு இல்லை; அதிகார பரீக்ஷை பண்ணிப் பலர் விலக்கப் பட்டிருந்தார்களன்றோ. ஆசைக்கு மேற்பட அதிகார ஸம்பந்தி யில்லையென்று கொண்ட ஸ்வாமியின் காலத்தில் தான் பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார். அதனை நன்கு காட்டினபடி.

14. உங்கள் புழைக்கடை: இப்பாட்டில் “செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல்வாய் கூம்பின” என்பதில் ஸ்வாமியின் திவ்யப்ரபாவமொன்று நினைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி யாதவப்ரகாசரிடத்திலே பூர்வபக்ஷை வேதாந்தம்

வாசித்த போது ‘ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம’ ‘ஜததாத்மயிதம் ஸர்வம்’ தத் தவமஸி’ இத்யாதி ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு அவர் அபாரத்தம் கூற, ஸ்வாமி ‘இப்படியன்றோ பொருள்’ என்று உபந்நமான அர்த்தமருளிச் செய்ய, மேல் வாய் திறக்கமாட்டாதே ஹாங்காரமே பண்ணிப் போந்ததாக வைபவ நூல்கள் விளம்புகின்றன. அது இங்கு நினைவுக்கு வரும். ஸ்வாமி திருவாய் மலர்ந்தருளியது செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்தமை; யாதவர் மறு மாற்றம் சொல்ல மாட்டாமே வாய் மூடிக் கிடந்தது ஆம்பல்வாய் கூம்பினமை. மேலே ‘செங்கல்பொடுக் கூறை வெண்பஸ் தவத்தவர் தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார்’ என்றதும் ஸ்வாமிக்கு மிகப் பொருத்தம். ‘செங்கல் பொடுக் கூறை - காஷாயேண க்ருஹீத பீதவஸநா’ என்று ஸப்ததியில் போற்றப்பட்ட திவ்ய மூர்த்தி. வெண்பஸ் = ‘அங்குத பதாம்புஜ யக்மருக்மவ்யா மோஹதஸ் ததிராணி த்ருணாய மேநே’ என்னும்படி மஹாவிரக்த ஸார்வபெளமராகையாலே “யத் தஸ்மை திஷ்டதேந்ய: க்ருபண மசரணோ தாசயந் தந்தபங்க்தி” என்னும்படி பிற்பாடே பல்லைக் காட்டப் பெறாதவர். தவத்தவர் = மம, மம என்னாதே ‘தவதவ’ என்று சேஷத்வம் பரிமளிக்க நிற்பவர். தங்கள் திருக்கோயில் = அழுதனாருடைய அதீனத்தி லிருந்த கோயில் தங்கள் திருக்கோயிலென்னும்படி தம்மதீணமாகப் பெற்றவர். சங்கிடுவான் - ‘சங்க:’ என்ற வடமொழியும் சங்கு என்று திரிவது போல் ‘சங்கு:’ என்ற வடமொழியும் சங்கு எனத் திரியும். இச்சொல் திறவுகோல் என்னும் பொருளைத் தரும். ஆஹாயிரப்படியில் இப்பொருளும் பணிக்கப் பெற்றது. ஆழ்வான் மூலமாத் திருக்கோயில் திறவுகோலைப் பெற்ற இதிஹாஸம் இச்சொற்றொடரில் அநுஸந்திக்கலாகிறது. ...

15: எல்லே யிளங்கினியே: இப்பாட்டில் “உனக்கென்ன வேறுடையை” என்னுஞ் சொற்றொடர் நிதியானது. உமக்கு மட்டும் அஸாதாரணமான பெருமை என்னே! என்று வியந்து கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்வாமிக்கு முன்னே நம்மாழ்வாரும் ஸ்ரீமந்தாத முனிகளும் ஆளவந்தாரும் நம் தார்சனத்திற்கு நிர்வாஹகர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் ‘நம்மாழ்வார் தரிசனம்’ என்றோ, ‘நாதமுனிகள் தரிசனம்’ என்றோ ‘ஆளவந்தார்

தரிசனம்’ என்றோ வ்யவஹாரம் வாராமே ‘எம்பெருமானார் தரிசனம்’ என்றே வ்யவஹாரம் நிகழ்ந்துவருகைக்கீடான் ஸ்வாமியின் அஸாதாரண மான பெருமை இங்கு அநுஸந்திக்க வுரியது. மாற்றாரை மாற்றியிக்க வல்லானென்ற விடத்தில் – “பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவதஹநச் சார்வாக சைலாசநி: பெளத்த த்வாந்தநிராஸ வாஸரபதிர் ஜெனேப கண்டூவ: மாயாவாதி பஜங்கபங்க கருட:” “தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும்..... நீசரும் மாண்டனர்” “சாறுவாகமத நீறு செய்து” இத்யாதிகள் நினைவுக்கு வரும்.

16. நாயகனாய் நின்ற: யதிராஜ ஸப்ததியில் “அமுநா தபநாதிசாயி பூம்நா யதிராஜேந நிபத்த நாயகமீ:, மஹீ குருபங்க்தி ஹாரயஷி:” என்று பணித்தபடியே நம்முடைய குருபரம்பரா ஹாரத்தில் நாயகமணியாய் விளங்குமவர் ஸ்வாமி. (நந்தகோபன்) தனக்கு ஒளரஸ புத்திரனில்லாமல் ‘ஆயர் புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம்’ என்னப்பட்டவொரு தெய்வத்தைப் புதல்வனாகக் கொண்ட நந்தகோபன் போலே ஸ்வாமியும் “யதிராஜ ஸம்பத் குமாரா!” என்னும்படி செல்வப் பிள்ளையைத் தம் புத்திரராகப் பெற்றவர். (உடைய) உடையவரென்கிற திருநாமம் ஸாசிதமாகிறது என்று கொள்ளக் குறையில்லை. (கோயில் காப்பான்) ‘ஸ்ரீரங்கச்சிய மநுபத்ரவா மநுதிநம் ஸம்வார்த்தய’ என்னும்படி ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீயைக் காத்தருளினவர் ஸ்வாமி. (கொடித் தோன்றும் தோரண வாசல் காப்பான்) “உபய விழுதி ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷிக்தா!” என்பது ஸ்வாமிக்குக் கட்டியம். கீழ் ‘கோயில் காப்பானே’ என்பதனால் லீலாவிழுதி ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் சொல்லிற்று. இங்கு நித்யவிழுதி ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் சொல்லுகிறது. “கொடியனி நெடுமெதின் கோபுரம் குறுகினர்” “நெடுவரைத் தோரணம் நிறைத்து எங்கும் தொழுதனருலகே” என்னும்படி கொடித் தோன்றும் தோரணவாசல் நித்ய விழுதிவாசல்; அதையும் பிறர் புகாதபடி காத்தருள்பவர் ஸ்வாமி.

17. அம்பரமே தண்ணீரே: அம்பரத்தையும் தண்ணீரையும் சோற்றையும் அறம் செய்தவர் ஸ்வாமி. “அம்பரம் வ்யோம வஸ்த்ரயோ:” என்ற நிகண்டின்படி அம்பரமாவது ஆகாசம்; பரமாகாச மெனப்படுகிற பரமபதம். அதையும், விரஜெயாகிற கீதாசார்யன் டிசம்பர் 2016

தண்ணீரையும், ‘அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்’ என்று உபநிஷத்தில் அன்னமாகச் சொல்லப்பட்ட பரப்ரஹ்மா நுபவத்தையும், அறஞ் செய்யிமெப்பெருமான் க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யராய் உபகரித்தருளினவர் எம்பெருமானார். மேலே “அம்பர மூடிறத்து ஒங்கியுலகளந்தவும்பர் கோமான்” என்றதும் எம்பெருமானாரை நன்கு நினைப்பூட்டும். ஆளவந்தாருடைய சரம திருமேனியை ஸ்வாமி ஸேவிக்கப் பெற்றபோது “ஆளவந்தாரோடே நான் சேர்ந்து வாழப் பெறில் பரமபதத்திற்குப் படிகடியிருப்பேனே!” என்று ஸ்வாமி பணித்ததாக ப்ரஸித்தி. ஆளவந்தாரோடே சேர்ந்து வாழப் பெறாமற் போனாலும் ‘யத்பதாம் போருஹத்யாந’ க்லோகப்படியும் “ஏகலவ்யன்றோ நான்” என்ற ஸுக்திப்படியும் அவருடைய விலக்ஷன அநுக்ரஹ பாத்ரமாயிருக்கப் பெற்ற பெருமையினால் நித்யவிழுதிக்கும் லீலாவிழுதிக்கும் இடைச்சுவர் தள்ளி உபய விழுதியையும் ஒரு போகி யாக்கினவர் நம் ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தமாயிற்று. “மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தங் காண்மினே” என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில் உபய விழுதிக்கும் இடைச்சுவர் தள்ளின பெருமை பட்டருடையதாக அருளிச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அப்பெருமை ஸ்வாமிக்கு கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமே. அம்பரத்தை - பரமாகாசத்தை, ஊடறுத்தவர் என்றதாயிற்று.

18. உந்துமதகளிற்றன்: இப்பாகாம் மூலமாகவே ஸ்வாமிக்குத் திருப்பாவை ஜீயரென்று வ்யபக்தேச முண்டாயிற்றென்றும் ப்ரஸித்தமாதலால் இங்கு நாம் வேறு எதுவும் விவரிக்க வேண்டிற்றில்லை. ஆனாலும் கீழும் மேலுமுள்ள விவரணங்களுக்குச் சேர இங்குமொன்றுரைப்போம். ‘கந்தங்கமழுங்குழலீ! என்று கேச பாசத்தை யிட்டுச் சொன்ன து ஸ்வாமியின் திருவள்ளத்திற்கு மிகவுக்பான ஸம்போதனமாம். மதாந்தரஸ்தர்களான யதிகள் சிகையை வஹியாதே முண்டனம் செய்து போருவர்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே “காரிசுதன் கழுல் சூடிய முடியும் கன நற்சிகை முடியும்” என்றும் “கமநீய சிகாநிவேசம்” என்றும் “சிகையா சேகரினம் பதிம் யதீநாம்” என்றும் நம் முதலிகள் உள் குழுந்து பேசும்படி கமநீய சிகாபந்தத்தோடு ஸ்வாமி ஸேவை ஸாதித்தவழுகு நெஞ்சுகுளிர் அநுவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

19. குத்து விளக்கெரிய: திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே எம்பெருமானார் பதினெட்ட்டு பர்யாயம் எழுந்தருளி ரஹஸ்யார்த்தம் விசேஷம் பெற்று அவ்விடத்திலேயே அதைச் சிலர்க்கு உபதேசித்தருளின இதிஹாஸம் இப்பாட்டில் நன்கு ஸுங்கிதமாகிறது. தோரண விளக்கு, குத்துவிளக்கு என்று இருவிளக்குண்டு. தோரண விளக்கு ஸ்தாவரமாயிருக்கும். குத்து விளக்கு ஜங்கமமாயிருக்கும். ஸ்வஸ்தானத்திலேயே ஸ்தாவரராகவிருந்த திருக்கோட்டியூர் நம்பி தோரண விளக்காவர். பலகால் கதாகதம் செய்தருளின எம்பெருமானார் குத்து விளக்காவர். இந்த குத்து விளக்கு எரிய - நம்பிபக்கலிலே அர்த்த விசேஷம் கேட்டு ஜ்வலிக்க என்றபடி. (கோட்டு) “ஏகதேச விக்ருதம் அநந்யவத் பவதி” என்கிற வடமொழி வியாகரண முறையின்படி கோட்டி என்றதாகக் கொள்க. கோஷல என்னும் வடசொல் கோட்டியென்று தானே திரியும். திருக்கோட்டியூர் ரஹஸ்யார்த்த முபதேவித்தருளா நின்ற நம்பிகள் தம் திருவடியைத் தொட்டு சுபதம் செய்து கொடுக்கும்படி நியமித்தாரன்றோ; அந்த கால்கட்டு ஸுசிதமா கிறது. (மேலேறி) ஏற்கெனவே தம்மை அநுவர்த்தித்துக் கொண்டிருந்த சில விலகங்கள் கருக்கு உபதேசிக்கத் திருவள்ளாம் பற்றிய ஸ்வாமி, ஸன்னிதியின் மேல் தளத்திலேறினபடியைக் காட்டுகிறது. இப்படி ஆசார்ய திவ்யாஜ்ஞாயைக் கடந்து உபதேசித்திருப்பரோ சாஸ்தர வச்யான ஸ்வாமி? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் செய்கிறது (மலர் மார்பா!) என்னும் விளி. ஸ்வாமியினுடைய ஸ்ரூத்ய வைசால்யமே அதற்குக் காரணமென்று காட்டினபடி மலர்ந்தஸ்ரூத்ய முடையவரே! என்று விளித்தபடி.

20. முப்பத்து மூவர்: இப்பாட்டில் ‘செப்பமுடையாய்! திறலுடையாய்! செற்றார்க்கு வெப்பங் கொடுக்கும் விமலா!’ என்னும் விளிகள் ஸ்வாமிக்கு மிகவும் ஏற்றிருப்பவை. வடமொழியில் ஆர்ஜுவமெனப்படும் குணம் தமிழில் செப்பம் எனப்படும். மநோவாக்காயங்களின் ஒற்றுமையாகிற கரணத்ரய ஸாருப்யமே ஆர்ஜுவம்; அதுதான் செப்பம். ஸ்வாமியினுடைய திவ்ய ஸ்ரீஸுக்திகளை ஸேவிக்கும் போது ஒவ்வோரச்சாமும் அவருடைய

ஆர்ஜுவத்தையன்றோ தெரிவிக்கின்றது. பரநிந்தை முதலியவற்றை நெஞ்சாலும் நினையாமலும் வாக்கிலும் காட்டாமலுமிருந்த பெருமை ஸ்வாமிக்கும் ஸ்வாமியின் புநரவதார பூதான மணவாளமாமுனிக்கருக்கும் அஸாதாரணமன்றோ. (திறலுடையாய்!) திறலாவது பராபிபவந ஸாமர்த்யம். நீறுபுத்த நெருப்புப் போலேயிருந்து இதர வாதிகளின் துர்வாதங்கள் தலையெடுக்க வொட்டாதபடி செய்தருஞ்சாற்றலும் ஸ்வாமிக்கு அஸாதாரணம். (செற்றார்க்கு வெப்பம் கொடுக்கும்) செற்றாராகிறார் எம்பெருமானுடைய பெருமையை ஸஹியாதே “குணிநம்பி குணைஸ் தம் தரித்ராணம்-ஆஹா:” என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸுக்திப் படியே அப்பெருமானை ஸர்வ தரித்ராகப் பேசி வைத்தவர்கள்; அவர்களுக்கு வெப்பம் கொடுத்தவர் ஸ்வாமி. வெப்பமாவது ஜ்வரம். பீதி ஜ்வரம். தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரம யோகிநே, ய: ச்ருதி ஸ்மருதி ஸுத்ராணாம் அந்தர் ஜ்வரமாச் சமத் என்று ஸ்வாமி ச்ருதி ஸ்மருதி ஸுத்ரங்கருக்கிருந்த அந்தர் ஜ்வரத்தைப் போக்கடித்தாகச் சொல்லிற்று. அதை எங்கே போகவிட்டார் தெரியுமோ? செற்றாருடைய உள்ளத்திலே போக விட்டாராயிற்று. திருவடி இலங்கையைக் கொளுத்தினாரே, எந்த நெருப்பைக் கொண்டு கொளுத்தினாரென்று கேட்க, வாலில் அரக்கர் பற்ற வைத்த நெருப்பினால் என்றார்களாம்; அன்று அன்று; “சோக வஹ்நிம் ஜநகாத்மஜாயா:, ஆதாய தேநைவ ததாஹ வங்காம்’ என்று, பிராட்டி திருவயிற்றிலே மண்டிக்கிடந்த சோகாக்னியை அங்கு நின்றும் கிளப்பி அதனாலேயே இலங்கையைக் கொளுத்தினாரென்றார் மர்மஜ்ஞர். அது போலவே யிங்கும். ச்ருதி ஸ்மருதி ஸுத்ரங்களின் அந்தர் ஜ்வரத்தையெடுத்துச் செற்றார் வயிற்றிலெறிந்தபடி.

21. ஏற்றகலங்கள்: “வள்ளல் பெரும் பக்ககள் ஆற்றப் படைத்தான்” என்னும் போது ஸ்வாமியின் பெருமை தவிர வேறு எதுவும் நினைவுக்கு வாராது. ஸ்வாமிக்கு முன்பிருந்த ஆசார்யர்களை யெடுத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு எத்தனை சிஷ்யர்கள்? என்று கேட்டால் இருவர் மூவர் நால்வர் ஜ்வர் என்ன வேண்டுமத்தனை; ஸ்வாமியின் சிஷ்யவர்க்கங்களைப் பற்றிக் கேட்டாலோ “ஏகாந்திபிர் த்வாதசபில்

ஸஹஸ்ரர: ஸம்ஸேவிதஸ் ஸம்யமிஸப்தசத்யா” என்று உடனிருந்தவர்கள் பேசும்படியாயிருக்கும். அன்றியும், மஹாஜ்ஞான நிதிகளாகத் தேர்ந்தெடுத்து எழுத்து நான்கு ஸிம்ஹாஸநாதி பதிகளென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் தாம் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; (ஏற்றகலங்கள்) ஆசார்ய ஸார்வபௌமர்க்கு ஏற்றிருக்குந் தன்மையையுடைய ஸத்பாதர பூதர்களான ஸச்சிவ்யர்கள். பின்னையும் எப்படிப் பட்டவர்களென்னில்; (எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப) “சிஷ்யாதிச்சேத் பராஜயம்” என்னும்படி ஆசார்யரையும் விஞ்சினவர்களாயிருப்பர்கள். காச்மீரத்தில் சாரதாபீடத்தில் ஸ்வாமியும் ஆழ்வானும் போதாயநவ்ருத்தியைக் கடாக்ஷியா நிற்க அதற்கு இடையூறு விளைந்தபோது ‘கரந்தத்தைப் பூர்த்தியாகப் பார்க்க முடியவில்லையே! என்று ஸ்வாமி கலேசிக்க, ஹ்ருதி தரித்துக் கொண்டிருந்த ஆழ்வான் “இங்கே விண்ணப்பஞ் செய்யவோ? இரண்டாற்றின் நடுவே விண்ணப்பஞ் செய்யவோ?” என்று பணித்தாரென்று ப்ரஸித்தம். இப்படியேயன்றோ மேன்மேலுமூள்ள சிஷ்யவர்க்கங்களின் சரித்திரமும். அவர்கள் இன்னமும் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்; (மாற்றாதே பால் சொரியும்) அவ்வாசாரியர்களின் பரம்பரை பெரும்பாலும் அநுஸ்பூதமாக நிகழ்ந்து வந்து பால் சொரிந்து கொண்டிருக்கும்படி சொன்னவாறு, இத்தகைய வள்ளல் பெரும்பக்களை ஆற்றப் படைத்தவர் ஸ்வாமி. ஆற்ற-அபரிமிதமாக. மேலே “மாற்றாருனக்கு வலி தொலைந்து உன் வாசற்கண்” என்ற விடத்து யாதவப்ரகாசர் வந்து பணிந்த விருத்தாந்தம் மிகப் பொருத்தம்.

22. அங்கண்மா ஞாலத்தரசர்:

“திங்களுமாதித்தியனு மெழுந்தாற்போல் அங்கண் இரண்டுங் கொண்டு” என்றதில் ஸ்வாமியினுடைய உபயவேதாந்தக்ரந்தப்ரவசந படுத்வம் பேசுப்படுகிறது. திங்களும் ஆதித்தியனும் ஏககாலத்தில் எழுவது அஸம்பாவிதம். ஆதித்யனெழும்போது தீங்கணதையும், திங்கள் எழும்போது தன்னையியும் அநுபவிக்கலாயிருக்கும். உபய வேதாந்தப்ரவர்த்தகரான ஸ்வாமி காலை வேளைகளில் (ஸ்ரீபாஷ்யகாலகேஷபம் ஸாதிப்பதும், மாலை வேளைகளில் அருளிச் செயல்

(பகவத்விஷய) காலகேஷபம் ஸாதிப்பதுமாயிருப்பர். மதாந்தர ப்ரத்யாக்கமாநதத்பரமான ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் அர்த்தங்கள் அநுபவிக்கப்படும்போது தீங்கணதையும், செவிக்கினிய செஞ்சொல் சீர் கலந்த சொல் ஈரச்சொல்’ என்ன நின்ற அருளிச் செயல்களின் அர்த்தங்கள் அநுபவிக்கப்படும் போது ஸென்மயதையும் காணலாயிருக்கும். “இரண்டிலும் இரண்டு முண்டானாலும், “இப்படிச் சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப் பற்ற” என்ற ஸ்ரீவசநபூஷண ப்ரக்ரியையிலே கொள்ளக் கடவது. மேலே ‘அங்கணிரண்டுங் கொண்டு எங்கள் மேல் நோக்குதியேல்’ என்றவிடத்திலும் உபய வேதாந்தப் பொருள்களையும் எங்களுக்குக் கடாக்ஷித்தருள வேணு மென்ற பிரார்த்தனையுள்ளது. “சக்ஷாஷ்மத்தாது சாஸ்த்ரேண” என்றபடி கண் என்பது சாஸ்த்ரமேயாம். உபய வேதாந்தங்களும் ஸ்வாமிக்கு இரண்டு திருக்கண்களென்க. ஒன்றில் ஆதரமும் மற்றொன்றில் அநாதரமும் கொண்டிருக்கையே சாபமாகும். அது தொலைய வேணுமென்றவாறு. ஸ்வாமி பக்கலிலே சிஷ்யர்கள் பிரார்த்திப்பது இது.

23. மாரிமலைமுழுஞ்சில்: “அறிவற்றுத் தீவிழித்து வேரிமயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்து உதநிழுரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்படும் சீரியசிங்கம்” நம் யதிலூர்வ பெளமலிம்ஹும் தவிர வேறுண்டோ? நூற்றாயும் தாதியில் “கவிமிக்க செந்தெநல் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமான் ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமாநுசன்” என்று சீரிய சிங்கமாகச் சொல்லப்பட்டவர் ஸ்வாமி. உலகில் சிங்கம் ஹேயமான வணவையுண்டு செருக்கி யிருக்கும்; யதிராஜஸிம்ஹும் திருமங்கையாழ்வா ருடைய திவ்ய ஸுக்திகளையுண்டு அதனால் தடித்திருக்கு மென்கிறார் அமுதனார். இதற்கு மலையும் முழுஞ்சும் விலக்ஷனமாயிருக்கும். முந்நூறாண்டு வேதமோதின பரத்வாஜமஹர்ஷிக்கு தேவேந்திரன் வேதங்களை மலையாகக் காட்டின வெள்ளு வேதமே சொல்லுகையாலே வேதமே மலையாகக் கொள்ளவுரியது. அதில் முழுஞ்சாவது ‘தர்மஸ்ய தத்வம் நிலீதம் குஹாயாம்’ என்னும்படி. தர்மஸுக்ஷமங்கள் பொதிந்திருக்கு மிடம். அதிலே மன்னிக் கிடந்து வெள்கிக்

விஷயங்களில் திருக்கண் செலுத்தாதே 'ஆத்மந்யேவ ஆத்மாநம் பச்யந்' ஸகித்திருப்பவர் ஸ்வாமி. (அறிவுற்று) நாம் அவதரித்தது எதற்காக? என்று தம் அவதார ப்ரயோஜனத்தைக் குறிக் கொண்டு என்றபடி. (தீ விழித்து) (அமரகோசே) 'புத்திர் மநீஷா திஷணா தீ:' என்றவிடத்து புத்திர்யாயாகப் படிக்கப்பட்ட (தீ:) என்பது இங்குத் தீயென நிற்கின்றது. அது விழித்திருப்பது - விகஸித்திருப்பது ஸ்வாமிக்கே யென்க. (எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி.) ஸ்ரீரங்கம் கரிசைலமஞ்ஜனகிரிம் தார் க்ஷயாத்ரிலிமஹாசலை ஸ்ரீகூர்மம் புரோஷாத்தமஞ்ச பத்ரீ நாராயணம் நைமிசம், ஸ்ரீமத் த்வாரவதீப்ரயாக மதுராயோத்யா கயா புஷ்கரம் ஸாளக்ராம கிரிம் நிஷேஷ்ய ரமதே ராமாநுஜோயம் முநி: என்கிறபடியே எண்டிசையும் பாதசாரத்தாலே ஸஞ்சரித்து, ஆங்காங்கு விபக்ஷர்களுண்டாகில் அவர்களை உதறியருளினவர் ஸ்வாமி.

24. அன்றிவ்வுலகமளந்தாய்: இதில் “வென்று பகை கெடுக்கும் நின் கையில் வேல் போற்றி” என்றதை உயிராகக் கொள்க. கொல்வது கோல் என்னுமா போலே வெல்வது வேல் எனப்படும். கண்ணபிரான் திருக்கையில் வேலாகச் சொல்லப் படுவது திருவாழியாழ்வான். ஸ்வாமி திருக்கையில் வேலாகச் சொல்லப்படுவது த்ரிதண்டம். ஸப்ததியில் “விஷ்வக்ஷேநோ யதிபதிரூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:” என்று, சேனையாக்கோன் ஸ்வாமியாகத் திருவவதரிக்க, உபயிழுதி நிர்வாஹ நிபுணமாய் அவருடைய திருக்கையிலுள்ள திருப்பிரம்புதானே த்ரிதண்டமாயிற்று என்னப்பட்டது. அந்தத் திருப்பிரம்புக்கு எவ்வளவு சக்தியோ அவ்வளவும் ஸ்வாமியின் த்ரிதண்டத்துக்கு முன்னடைங்க. தாட பஞ்சகத்தில் ஸ்வாமிக்குப் பேச வேண்டிய பெருமைகளெல்லாம் த்ரிதண்டத்தின் மேலும் யஜ்ஞ ஸுத்ரத்தின் மேலும் ஏறிட்டுப் பேசப்பட்டுள்ளன. அங்ஙனம் பேசுகையில் “பாஷண்டஷண்ட கிரிகண்டந வஜ்ரதண்டா:- ராமாநுஜஸ்ய விலஸந்தி முநேஸ் த்ரிதண்டா:” என்றும், “தத்தே ராமாநுஜார்ய: ப்ரதிகதக சிரோ வஜ்ரதண்டம் த்ரிதண்டம்” என்றும் பேசப்பட்டதுண்டே, அது தான் வென்று பகை கெடுக்குமென்றதற்கு விவரணம். அப்படிப்பட்ட கையில் வேலாகிய முக்கோலுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்தது

முக்கோல் பிடித்த முனிக்கே மங்களாசாஸனம் செய்தபடியாமென்றுணர்க..

25. ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து:

தரிக்கிலானாகித் தான் தீங்கு நினைந்த கஞ்சன் கருத்தைப் பிழைப்பித்து அவன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்றவர் ஸ்வாமி. கம்ஸன் கண்ணனிடத்திலே அனர்த்தம் விளைக்க வழி தேடியிருந்தது போல, நம் ஸ்வாமிக்கு அனர்த்தம் விளைக்க வழிதேடியிருந்தவர் ஒருவர் ப்ரஸித்தர். அவருடைய கருத்தைப் பிழைப்பித்து (பிழைபடச் செய்து) ஓரிரவில் ஓளித்து வளர்ந்தவர் ஸ்வாமி. விந்தயாடவியங்கே! ஸத்யவிரத சேஷத்ரமெங்கே! ஓரிரவில் அங்கு நின்றும் இங்கு வந்து சேர்ந்தவர் தம் ப்ரபாவங்களையெல்லாம் ஓளித்து வைத்திருந்தாரத்தனையன்றோ. அன்னவர் ஆஸார் பாக்ருதிகளின் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்றார். “பாஷண்ட த்ருமஷண்ட தாவதஹந:” “பாஷண்ட ஸாகர மஹாபடபாமுகாக்நி:” என்று நெருப்பாகவே யன்றோ பேசப்பட்டார் ஸ்வாமி. (நெடுமால்) வியாமோஹங்கே கொண்டவர். “அச்யுத பதாம்புஜ யுகம் ருக்ம வ்யாமோஹத:”

26. மாலே மணிவண்ணா:

இதில் ‘ஆவினிலையாயி! என்ற வினி இன்கலை மிக்கது. ‘ஆவின் இலையதன் மேல் பையவுயோகு துயில் கொண்ட பரம்பரன்’ கண்ணன். (ஆவின் நிலையாயி!) ஆலமரத்தின் நிலைமை போன்ற நிலைமையுடையவர் ஸ்வாமி. எம்பெருமான் “பாஹாச்சாயா மவஷ்டப்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மந:” என்கிறபடியே தன் பாஹாச்சாயையிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு நிழல் கொடுத்துத் தாபம் தீர்ப்பவன். ஸ்வாமியோ வென்னில் ‘ப்ராப்தாநாம் பாதமூலம் ப்ரக்ருதி மதுரயாச்சாயயா தாபஹ்ருதவ:’ என்றாப்போலே அடி பணிந்தார்க்குத் திருவடிநிழல் கொடுத்துத் தாபம் தணிப்பவர். இதுதானே ஆவின் நிலைமை. நூற்றந்தாதி தொடங்கும் போதே “பல்கலையோர் தாம் மன்னவந்த விராமாநுசன் சரணாரவிந்தம்” என்றனரோ தொடங்கிற்று. ‘பல்கலையோர் தாம் மன்ன வந்த’ என்ற விசேஷணத்தை இராமானுசனுக்கு ஆக்குவது போலவே அவருடைய சரணாரவிந்தத்திற்கும் ஆக்கலாமே. “ந்யக்ரோதோ பஹாபாத்வட:” என்ற அமரகோசம் ஆலமரத்திற்கு பஹாபாத் என்று பெயர் படித்தது. உண்மையில்

ஆலமரமானது மற்ற மரங்களைப் போலன்றிக்கே அபரிமிதமான பாதங்களையுடைத்தாயிருக்கும். ஸ்வாமிக்கும் திருவடிகள் அபரிமிதங்கள். (சிங்யார்களே திருவடிகள்) இப்பாட்டில் சொன்ன ‘சங்கம் பெரும்பறை பல்லாண்டிசைப்பார் கோலவிளக்கு கொடி விதானம்’ என்னுஞ் சொற்களை ஊன்றி நோக்கினால் இவையெல்லாம் ஸ்வாமியே யென்னப் பொருந்தும். (சங்கம்) த்ருவனிடஞ் சென்ற பகவான் சங்க ஸ்பர்சத்தினால் அவனை ஸர்வஜ்ஞன் ஆக்கினதாகப் புராணங்கூறும்; அதுபோல, ஸவஸம்பந்தத்தாலே ஆழ்வான், ஆண்டான், அனந்தாழ்வான், எம்பார், பிள்ளான் முதலானாரை ஸர்வஜ்ஞாக்கினவர் ஸ்வாமி. (பறை) பகவத் குணங்களை எங்கும் பறை சாற்றினவர் ஆகையாலே தாமே பறையென்னத் தகுவர். (பல்லாண்டிசைப்பார்) பெரியாழ்வார் போலே எம்பெருமானுக்குத் தாம் பல்லாண்டு பாடினது மட்டுமென்றியே பல்லாயிரவரைப் பாடுவிக்கவும் வல்லராயிருந்தார். (கோலவிளக்கு) ஸ்ரீவைஷ்ணவ குல ப்ரதீபமாயிருந்தவர். (கொடி) ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மனை யோகீந்தர் வித்தாந்த விஜயத்வஜ் மென்று பிறரைச் சொல்லும் போது ஸ்வாமிக்குச் சொல்ல வேணுமோ? விசிஞ்சடாத்தவைத் வித்தாந்த விஜயத்வஜ்மென்க. (விதானம்) கண்ணன் வடமதுரையிலிருந்து திருவாய்ப்பாடுக் கெழுந்தருஞ்சும் போது “தொடுத்து மேல் விதானமாய பெளவநீராவனை” என்ற திருச்சந்தவிருத்தத்தின்படியே விதானமாயிருந்தவர் ஆதிசேஷனான திருவனந்தாழ்வான்; அவரே யன்றோ ஸ்வாமியாக வடிவெடுத்தார்.

27. கூடாரைவெல்லுஞ்சீர்: யஜ்ஞமூர்த்தி போல்வாரான பல பல அத்தவதிகள் முதலிலே ஸ்வாமியோடு எதிரம்பு கோப்பவர்களாய் (கூடாதவர்களாய்) இருந்து பிறகு கூடினவர்களாய் ஸ்வாமிக்கு வெற்றியைத் தந்தார்கள். அவர்களை வெல்வதற்கு உறுப்பாயிருந்த சீர்களையுடையவர் ஸ்வாமி. அந்தச் சீர்கள் எவையென்னில்; கேவலம் வைதுஷ்யம் மட்டுமல்ல; திவ்ய மங்கள விக்ரஹ குணங்களும், திவ்யாத்ம குணங்களும் பல பல. ஸ்வாமியின் வடிவழைகை ஸேவித்த மாத்திரத்திலேயே யீடுபட்டவர்கள் பல பலர். (கோவிந்தா) பகக்களை மேய்ப்பதனாலே கண்ணன் கோவிந்தனாயினன்; ஸ்ரீஸுக்திகளும் கோசப்தார்த்தமென்று கீழே கீதாசார்யன் டிசம்பர் 2016

காட்டினோமாகையாலே ஸகல ப்ரமாணங்களையும் “பிபேத்யஸ்ர்தாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி” என்னும்படியான பீதியைப் போக்கி ரகுத்தமையாலே ஸ்வாமியும் கோவிந்தர். பகப்ராயர்களான நம்மைக் காத்தவரென்றுமாம்.

28. கறவைகள் பின் சென்று:

“குறையொன்று மில்லாத கோவிந்தா! உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாழுடையோம்” என்னும் வார்த்தை ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரை நோக்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தவர்கள் யாவரும் சொல்லத் தக்கது. ஞானம் அனுட்டானம் பரஸம்ருத்தயேக ப்ரயோஜநத்வம் ஆகிய மூன்றும் ஆசார்ய பீடஸ்தர்களுக்கு அவச்யாபோக்கிதங்கள். ஞானமிருந்து அநுஷ்டானம் இல்லையானாலும் பயனில்லை; அனுஷ்டானம் இருந்து ஞானமில்யானாலும் பயனில்லை; இவையிரண்டு மிருக்க வேணுமென்பர்; இவையிரண்டும் இருந்தாலுங்கூட, பரஸம்ருத்தியே பேறாயிருக்கை யில்லையாகில் பயனில்லை; இவை மூன்றும் நன்கு நிறையப் பெற்றவர் ஸ்வாமியே. குறையில்லாத - குறையொன்றில்லாத - குறையொன்றுமில்லாத என்று யோஜித்து மேற் சொன்ன மூன்றாலும் குறையற்றிருப்பவர் ஸ்வாமியே யென்று கொள்வது. கூர்த்தாழ்வான் ஸ்வாமிக்கிட்ட தனியனில் “தயைகளிந்தோ:” என்று விசேஷணம் இட்டது பரஸம்ருத்தயேகப்ரயோஜநத்வத்தையே காட்டினபடி. இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த ஸ்வாமி நமக்குக் குல கூடஸ்தராகித் திருவவதரிக்கப் பெற்றது வாசாமகோசரமான நமது பெரும் பாக்கியமன்றோ. தலீபாந்தாங்களிற் பிறவாதே ஐம்புதலீபத்திற் பிறந்தது, பகப்குக்கிரிமிகீடாதி யோனிகளிற் பிறவாதே மானிடப் பிறவியிற் பிறந்தது, அதிலும் பகவத் பாகவதுபக்தி முதலியவற்றுக்கு நிலமல்லாத மநுஷ்யவர்க்கத்தில் பிறவாதே ஆஸ்திக குடும்பத்தில் பிறந்தது, இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேற்படவன்றோ “ததநுபந்த மதாவலிப்தே” என்று பேரறிவாளர் பேசும்படியான பெருமை வாய்ந்த எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்தானத்திலே நாம் பிறக்கப் பெற்றது. இந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தைக் காட்டுவதாம் உன்றன்னை யென்பதற்கு ‘உன்றன்னைக் கொண்டு’ என்று பொருள் கொள்வது மிகச் சிறக்கும். உன்றன்னால்

என்றபடி. (உருபுமயக்கம்) ‘ஸ ஹி வித்யாதஸ் தம் ஜனயதி தத் ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம’ என்கிறபடியே நாங்கள் ச்ரேஷ்டமான வித்யாஜன் மத்தை தேவரீர் திருவருளாலன்றோ பெற்றிருக்கிறோம். “யதீச்வர ஸரஸ்வதி ஸாரபிதாசயாநாம் ஸதாம் வஹா சரணாம்பஜம் ப்ரணதிசாலிநா மெளலிநா” என்று மஹாசார்யர்கள் ஆசைப்படுவதற்கு ருப்பானார் திரளிலேயன்றோ ஜனித்திருக்கிறோ மென்றவாறு. ஸ்வாமி திருவம்சத்திலே நாம் பிறக்கப் பெற்றது, நம் குல விளக்காக ஸ்வாமி அவதரிக்கப் பெற்றது ஆகிய இரண்டும் இங்கு விவகூதிமென்க.

29. சிற்றஞ்சிறுகாலேவந்து: ‘எற்றைக்கு மேமேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோடு உற்றோமே யாவோம் உனக்கே நாமாட் செய்வோம்’ என்பது நாமெல்லோரும் ஸ்வாமியை நோக்கியே சொல்லத் தகுந்த வார்த்தை. ஆழ்வார்கள் ‘இருள் தருமா ஞாலத்துளினிப் பிறவியான் வேண்டேன்’ என்றும், ‘இயக்கறாத பல்பிறப்பிலென்னை மாற்றி’ என்றும், ‘ஆதலால் பிறவி வேண்டேன்’ என்றும் புநர்ஜன்மத்தை வெறுத்துப் பேசுவர்கள். நாம் அப்படி வெறுக்க வேண்டா; எத்தனை ஜன்மங்களும் யதேஷ்டமாக நேரட்டும்; நேருகிற ஜன்மங்கள் தோறும் இப்போது நமக்கு வாய்த்திருப்பது போலவே எம்பெருமானார் திவ்யஸூக்தி ஸாதைகளையே பருகும் பாக்கியம் வாய்த்திடுமானால் பிறவியில் வெறுப்பு நமக்கேதுக்கு? ஒரு பிறப்பன்று, ஒன்பதினாயிரம் பிறப்புமெடுப்போமாக. அதற்குச் சனைப்போ மல்லோம்; ஆனால் அப்பிறவிதோறும் (உன்றன்னோடுற்றோமோயாவோம்) ‘இராமானுசன் அடியார்’ என்னும் விருதுக்கு லோபம் இன்றிக்கே யிருக்கக் கடவோம். (உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்) “வடுக நம்பி ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இருக்கரையர்ன்பர்” என்கிற ஸ்ரீவசனபூஷண ஸுக்தியின்படியே இருக்கரையர் ஆகாமே வடுக நம்பியைப் போலே ஸ்வாமிக்கே அடிமை செய்து கொண்டிருக்கக் கடவோம். ஆனால் “வாழி யெதிராசன் வாழி யெதிராசன், வாழி யெதிராசன் என வாய்த்துவார் தாளினையில் தாழ்த்துவார் விண்ணேநார்தலை” என்று மாமுனிகள் அருளிச் செய்தபடியே நமக்குப் புநர் ஜன்ம மின்றிக்கே முக்தி ஸாம்ராஜ்யம் ப்ராப்தமாய் விடமானாலும் ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப் பின் போவதே என்கிற

திருமங்கையாழ்வாரநுஸந்தான மேயாயிருக்கக் கடவோம். கையில் கனியென்னக் கண்ணனைக் காட்டித்தரினும், உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான்’ என்ற அழுதனாரநுஸந்தானமே உறைத்திருக்கக் கடவது நமக்கு.

30. வங்கக்கடல் கடைந்து: திருப்பாவை முப்பதுக்கும் வங்கக்கடல் கடைந்த மாதவன் தான் ஸக்ஷயூதன். கண்ணபிரானை ஸக்ஷய பூதனாகக் கொள்ளுமவர்கள் தேவர்களின் பிரார்த்தனையினால் கடலைக் கடைந்து அழுதங் கொடுத்து “பலேக்ரஹரிர் ஹி கமலாலாபேந ஸர்வச் சரம:” என்று பட்டராஸிச் செய்தபடியே பிராட்டியையும் பெற்று மகிழ்ந்த எம்பெருமானைப் பொருளாகக் கொள்க. திருப்பாவை ஜீயரென்ற திருநாமத்திற் கேற்ப எம்பெருமானாரையே திருப்பாவைக்கு ஸக்ஷய பூதராகக் கொள்ளுமவர்கள் இங்ஙனே பொருள் காண்க;— ‘நீரமத்திய ச்ருதி ஸாகராத்’ என்றும் ‘நமாம்யஹும் த்ராவிடவேத ஸாகரம்’ என்றும் சொல்லப்படுகிற உபய வேதங்களையும் திருநாவின் மந்தாத்தால் கடைந்து “வசஸ்ஸுதாம்...ஸமந்ஸோ பெளமா: பிபந்தவந்வஹும்” என்று ஸ்வாமி தாமே யருளிச் செய்தபடி நிலத்தேவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ண அழுதமளித்தவர் ஸ்வாமி. (மாதவனை) மா-மஹத்தான, தவனை-தவத்தை (தபஸ்ஸை) யுடையவரை; மஹாதபஸ்வியை யென்றபடி. தபஸ்விகளில் தலைவரன்றோ ஸ்வாமி எம்பெருமானார். (இங்கு இப்பரிசரப்பார்) இங்ஙனே முப்பது பாகரங்களுக்கும் நாம் காட்சன நிர்வாஹமும் அணி புதுவைப் பைங்கமலத் தண்டெரியல் பட்டர்பிரான் கோதை திருவள்ள முகந்ததேயென்று கொண்டு உபந்யாஸ கோஷ்களிலெடுத்துரைக்குமவர்கள். “செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலாவெலங்குந் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர்” : ‘பீதகவாடைப் பிரானார் பிரம குருவாகி வந்து’ என்ற பெரியாழ்வாராஸிச் செயலின்படியும், ‘ஸா மூர்த்திர் மூரமாதநஸ்ய ஜயதி’ என்ற ஸப்ததிஸூக்திப்படியும் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந் நாராயணாவதாரமான எம்பெருமானாருடைய திருவருளை எங்கும் பெற்று ‘அம்ருதஸாகராந்தர் நிமக்ந ஸர்வாவயவாஸ் ஸாகமாஸ்ரந்’ என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

திருப்பாவை ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
2016 டி சம்பர் கீதாசார்யன்

செல்வி ஜயலலிதா அவர்களின் மறைவு

தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் மாண்புமிகு செல்வி ஜயலலிதா அவர்களின் மறைவு தமிழக அரசியலுக்கு மட்டுமன்றி, இந்திய அரசியலுக்கே ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும். தம்முடைய வாழ்க்கையில் மட்டுமல்லாமல், அரசியலிலும் மிகவும் துணிவுடன் செயல்பட்டு அனைத்திலும் வெற்றிகளை அடைந்து வந்தவருடைய பிரிவு மிகவும் வருத்தத்தை அளிகின்றது. நல்ல முரீஷைவண்ணவக் குடும்பத்தில் பிறந்து, படிப்பு, நடிப்பு, அரசியல் என்று அவர் புகுந்த துறைகளிலெல்லாம் முதல்வராகத் திகழ்ந்தவர் அவர். தமிழக அரசியலில் இருப்பவர்கள் தங்களை ஆத்திகர்களாகக் காட்டிக் கொள்வதற்கே தயங்கி நிற்கின்ற இக்காலத்தில், மிகவும் துணிவுடன் பற்பல கோயில்களுக்குச் சென்று வழிபட்டும், பல திருக்கோயில்களுக்கு மிக உயரிய காணிக்கைகளை ஸமர்ப்பித்தும் தம்முடைய ஆத்திகப் பற்றை வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொண்டு வந்தார். அவருடைய பிரிவால் வருந்துகின்ற அனைவருக்கும் நம்முடைய ஆழ்ந்த இரங்கலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

துக்ளக் ஆசிரியர் சோ ராமஸ்வாமி அவர்களின் மறைவு

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தலை சிறந்த பத்திரிகையாளராகத் திகழ்ந்த சோ அவர்களின் மறைவு ஈடு செய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும். எவருக்கும் பயப்படாமல் தம்முடைய கருத்தை மிகவும் துணிவாகத் தெரிவித்து வந்தபோதிலும், அனைவராலும் மிகவும் மதிக்கப் பெற்றவராகத் திகழ்ந்தார். அனைத்து சாதியினரும் அரச்சகராகலாம் என்ற சட்டம் கொண்டு வரப் பெற்றபோது, அதனைத் துணிவுடன் எதிர்த்த ஒரே அரசியல் நோக்கர் ‘சோ’ அவர்கள் தான். இதுகுறித்து அவர் துக்ளக் இதழில் மிகவும் ஆணித்தரமான வாதங்களுடன் கட்டுரைகளும் எழுதியிருக்கிறார். ராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய இதிகாசங்களைப் பாமரர்களும் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் ஆராய்ச்சி அனுகுமுறையோடு புத்தகங்களும் எழுதியிருக்கிறார். அவருடைய மறைவால் வருந்துகின்ற அனைவருக்கும் ஆழ்ந்த இரங்கலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

ஸ்ரீ உ.வே. நாட்டேரி ராஜகோபாலாசாரியர் மறைவு

‘ஸ்ரீரங்கநாதபாதுகா’ மாதப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக விளங்கிய ஸ்ரீ உ.வே. நாட்டேரி கிடாம்பி ராஜகோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி தம்முடைய நடு வயதிலேயே திடீரென் பரமபதித்தது மிகுந்த வருத்ததை உண்டாக்குகிறது. சிறுவயதில் திருவல்லிக்கேணியில் வசித்து வந்த அவர் நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தத்தை முறையாகக் கற்று, அதற்குப் பிறகு ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களையும் காலக்கேஷபம் கேட்டு, சிறந்த உபந்யாஸகராகவும் திகழ்ந்தார். மிகவும் ரசிக்கக்கூடிய வகையில் தலைப்புகளை இட்டு ஸ்ரீரங்கநாதபாதுகாவில் பல கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார். அவர் மிகக் குறைந்த வயதிலேயே நம்மை விட்டுப் பிரிந்தது மிகவும் வருத்தத்திற்குரியது. அவருடைய பிரிவால் வருந்தும் அனைவருக்கும் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

|| ஸ்ரீ: ||

லிப்கோ சாரிட்டெஸ் டிரஸ்ட்

பகவத் இராமானுஜ ஸஹஸ்ராப்தி

புதிய எண்.36, வடக்கு தெரு, மேற்கு சி.ஐ.ஏ நகர், சென்னை-600 035.

தொலைபேசி: 044-2434 1538, 2433 6467, செல்போன்: 90922 57733

மின்னஞ்சல்: lifcoramanuja@gmail.com இணையதளம்: www.lifcobooks.com

லிப்கோ சாரிட்டெஸ் டிரஸ்ட் பக்தியுடன் படைக்கும்

பகவத் இராமானுஜ ஸஹஸ்ராப்தி, ஆச்சாரியாரின் ஆயிரமாவது திரு அவதாரத்தை முன்னிட்டு மிகப் பெரிய மஹாத்ஸவம்.

ரத்யாத்திரை - இராமானுஜ தர்சனம்

ஷசம்பர் 1, 2016 முதல் ஏப்ரல் 22, 2017 வரை
தமிழகம், ஆந்திரா, கர்நாடக மாநிலம் முழுவதும்.

ஆன்மீக கண்காட்சி - அற்புத இராமானுஜர்

ஏப்ரல் 26, 2017 முதல் மே 5, 2017 வரை
தீவுத்திடல், சென்னை

உலக மாநாடு - ஜகதாச்சாரியன் பகவத் இராமானுஜர்

உலகளாவிய கருத்தரங்கம்

மே 7, 2017 சென்னை பல்கலைக்கழகம், நூற்றாண்டு விழா மண்டபம்.

கட்டுரைப் போட்டி

இக்கட்டுரை போட்டியில் கலந்துக்கொள்ள வயது, ஜாதி, மத, இனம், மொழி, பேதமின்றி இருபாலரும் கலந்துக்கொள்ளும் அரிய வாய்ப்பு. இதில் கலந்துக்கொள்ள எந்த வித கல்வித் தகுதியும் தேவையில்லை. இராமானுஜரின் கொள்கைகளை பறைச்சாற்றும் திறன் மட்டுமே இதன் அடிப்படை தகுதி. ஆன்றோர்களும், சான்றோர்களும், ஆன்மீகச் சிந்தனையாளர்களும், தத்துவமேதைகளும் நடுவர்களாக சிறப்பிக்க பரிசுத் தொகையாக ரூ.50,000 முதல் ரூ. 20,000 வரை இதில் வெற்றி பெறுபவர்களுக்கு வழங்கப்பட உள்ளது.

விண்ணப்ப படிவம் விதிமுறைகள் மற்றும் இதைப் பற்றிய மேலும் விபரங்களுக்கு lifcoramanuja@gmail.com என்ற மின்னஞ்சலுக்கோ அல்லது தொலைபேசி எண் 044-24336467, 90922 57733 என்ற எண்ணிற்கு தொடர்புகொள்ளவும்.

அனைவரும் திரளாக இதில் பங்குக்கொண்டு மஹாத்ஸவத்தை சிறப்பித்து தருமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

உதகஸாந்தியின் உட்பொருள்

ஸ்ரீமதுபாயவே. வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸனம் சாஸ்த்ரஸாஹிதீவல்லய
கருணாகராசார்யஸ்வாமி

அடுத்தாக ராஷ்டிரப்ரதீர்த்தி என்கிற மந்திரத் தொகுப்பிலே ஏழாவதான மந்திரம். இந்த மந்திரம் செய்யுள் ஆக அமைந்தது. ராஷ்டிரப்ரதீர்த்தி மந்திரங்களில் ஏழாவது மந்திரமும் மற்றும் நிறைவு மந்திரமான பன்னிரண்டாவது மந்திரமும் செய்யுள் நடையில் அமைந்தவை. வேதத்தாழ்வான், பிற்காலத்தில் திருவாலி திருநகரியிலே தோன்றித் திருமங்கை ஆழ்வார் அதன் அண்மையிலே அமைந்த திருநாங்கூர் திருப்பதிகள் பதினொன்று மற்றும் திருவாலி திருநகரி ஆகிய பன்னிரண்டைடும் மங்களாசாஸனம் செய்து பாடுகையில் திருப்பார்த்தன் பள்ளி, திருவாலி ஆகிய இரு திருத்தலங்களை மட்டும் நாயிகாபாவத்திலே மங்களாசாஸனம் செய்தருளப்போகிறார் என்பதைக் கணிசித்துத் தான் இந்த இரண்டு திவ்யதேசங்களைக் குறிக்கும் மந்திரங்களைச் செய்யுள் நடையிலே அமைத்தருளினான் போலும். ஏனென்றால் வேதத்தின் கருத்திலே செய்யுள் பெண் ஆகும். வேதத்திலே வரும் ‘ரிக் வாவ யோஷா’ என்ற தொடர் மூலம் ருக் (செய்யுள்) தான் பெண். இதனை வேதம் தெரிவிக்கறது என்று ராஷ்டிரப்ரதீர்த்தியானத்தின் தொடக்கத்திலே அடியேன் எழுதியிருந்ததை நினைவு கூர வேண்டுகிறேன்.

வேள்விகளிலே வேதி (யாக மேடை) போன்ற இடங்களைத் துப்புரவு செய்ய கீதாசார்யன் டிசம்பர் 2016

தர்ப்பங்களினாலே ஆன விளக்குமாறு ஒன்றைப் பயன் படுத்திடுவார்கள். அதனை வேதம் என்று பெயராலே குறிப்பிடுவார்கள். இந்த வேதத்தினைச் செய்கையில் தர்பங்களின் நுனிகளை வெட்டித் தனியாக எடுத்து வைத்துக் கொள்வார்கள். அடி அதாவது கட்டை தர்ப்பங்களால் ஆனதாகவே வேதம் இருக்கும். அந்த நுனிகளை வேதபரிவாஸனம் என்று குறிப்பிடுவார்கள். வேதபரிவாஸனங்களை ஒரு கட்டாகக் கட்டி வைத்துக்கொள்வார்கள். அக்கட்டினில் உள்ள தர்ப்ப நுனிகளை ஹோமம் செய்யப் பயன் படும் (கரண்டி போன்ற) ஸ்ருக் என்ற கருவியினைத் துடைக்க அதாவது மார்ஜனம் செய்யப் பயன் படுத்திடுவார்கள். அதனாலே அக்கட்டிலே உள்ள தர்ப்பங்களுக்கு ஸ்ம்மார்ஜனங்கள் என்று பெயர். இந்த ஸ்ம்மார்ஜனங்களைக் கொண்டு ஸ்ருக்கைத் துடைத்து விட்டுப் பிறகு ஸ்ம்மார்ஜனங்களை வேள்வித் தீயிலே இடவேண்டும் அப்பொழுது ‘திவச் சில்பமவத்தம்’ என்று தொடங்கும் அனுஷ்டுப் யாப்பு வகையிலே அமைந்த செய்யுள் (ருக்) வடிவ மந்திரத்தைச் சொல்ல வேண்டும் என்று கட்டளை இடுகிறது வேதம்.

ஏன் செய்யுள் - ருக் வடிவ மந்திரத்தைப் பயன் படுத்தி ஸ்ம்மார்ஜன தர்ப்பங்களைக் வேள்வித் தீயிலே இடவேண்டும்? ஏதேனும் உரைநடை

மந்திரத்தைப் பயன் படுத்தினால் ஆகாதோ? எனற கேள்வி எழலாம் அல்லவா? அதற்கு விடையளிக்க வந்த வேதம் சொல்வதைப் பாருங்கள்.

வேள்வி செய்பவனுக்கு மழலைச் செல்வம் மற்றும் ஆநிரைகள் ஆகிய செல்வம் வேண்டும் அல்லவா? மழலைச் செல்வம் பெருக ஆனும் பெண்ணும் ஆன இணை தேவை. ஸ்ருக் ஸம்மார்ஜன தர்ப்பப் புல்நுனிகள் ஆண்மைக்குரிய மீசையை நினைவுட்டுவதால் அவை ஆண் போல. செய்யுள் அதன் ஆழகான அளவான அமைப்பினால் பெண் போல.. செய்யுள் வடிவ மந்திரத்தினைப் பயன்படுத்தி ஸம்மார்ஜன தர்ப்பங்களைத் வேள்வி தீயிலே இடுகையில் ஆனும் பெண்ணுமான இணை அங்கே ஏற்படுகிறது. இதன் பயனாக வேள்வி செய்பவருக்கு மழலைச் செல்வம் மற்றும் ஆநிரைச் செல்வம் வளருகிறது.

இதைச் சொல்லும் வேதவாக்யங்கள் "அதோ ரிக் வாவ யோஷா. தர்ப்போ வ்ருஷா. தந் மிதுனம். மிதுனமேவாஸ்ய தத் யக்ஞே கரோதி ப்ரஜனனாய. ப்ரஜாயதே ப்ரஜயா பசுபிர் யஜமான:"

இங்கு வேதம் மற்றொரு முக்யமான விஷயத்தையும் அறிவிக்கிறது. ஸ்ருக்-ஸம்மார்ஜன-தர்ப்பங்களை வேள்வித் தீயிலே இடுகையில் சொல்ல வேண்டிய செய்யுள் மந்திரத்தின் முழு வடிவம் "திவச் சில்பம் அவததம். ப்ருதிவ்யா: ககுபி ச்ரிதம். தேன் வய(கு)ம் ஸஹஸ்ர வல்லிசேன. ஸபத்னம் நாசயாம" என்பதாகும். இந்த மந்திரத்தினைக் கூறி ஸ்வாஹா என்ற சொல்லை இறுதியில் இணைத்து ஸ்ருக்-ஸம்மார்ஜன- தர்ப்பங்களை வேள்வித் தீயிலே இடவேண்டும்.

இம் மந்திரம் அடிதோறும் மெய் எழுத்துக்களை நீக்கி எண்ணினால் எட்டு

எழுத்துக்களே கொண்ட நான்கு அடிகளை உடைய அனுஷ்டுப் என்னும் யாப்பிலே அமைந்த செய்யுள். இதில் அடைப்புக் குறிகளுக்கு உள்ளே உள்ள எழுத்துக்களைக் கணக்கிட வேண்டா. அவை வேதபரம்பரையில் உள்ள உச்சாரிப்பினை உணர்த்த வந்தவை.

பெண்மைக்குச் செய்யுள் வடிவ மந்திரம் ஆனால் அது அனுஷ்டுப் யாப்பிலே தான் அமைய வேண்டும் என்ற கட்டாயம் உண்டா? ஆம் உண்டு என்கிறது வேதம். எப்படி?

அனுஷ்டுப் யாப்பு ப்ரஜாபதி ஆகிற நீலமுகில்வண்ணனுக்கு - எம் பெருமானுக்கு- உரியதாம். வேதம் என்கிற தருப்பப்புல்லால் ஆன விளக்குமாறும் அந்த ப்ரஜாபதி கே ஆனதாம்.அந்த வேத தர்ப்பங்களின் நுனிகளாலாகியதால் ஸ்ருக் - ஸம்மார்ஜன - தர்ப்பங்களும் அவனுக்கே உரியவை என்று தேறும். எனவே ப்ரஜாபதி கே உரிய யாப்பிலே அமைந்த செய்யுள் வடிவ மந்திரத்தைக் கொண்டு ப்ரஜாபதி கே உரிய ஸ்ருக்-ஸம்மார்ஜன தருப்பைப் புல்களை வேள்வித் தீயிலே இடுவது பொருந்தும் என்கிறது வேதம்

"அனுஷ்பர்ச்சா. ஆனுஷ்டுப: ப்ரஜாபதி:.. ப்ராஜாபத்யோ வேத:.. வேதஸ்யாக்ரக்கு ஸ்ருக்ஸம்மார்ஜனானி. ஸ்வேவைவேனானி சந்தஸா. ஸ்வயா தேவதயா ஸமர்த்தயதி" என்பதைக் காணுங்கள்.

இந்த தருப்பைப் புல்லால் ஆன வேதமாகிற விளக்குமாற்றை எம்பெருமானின் மீசை என்றும் வேதபுரங்கள் வருணித்துள்ளான். "ப்ரஜாபதேர்வா ஏதானி சமச்சுனி. யத் வேத:" என்பதையும் காணுங்கள். அது சா. அனுஷ்டுப் யாப்பு ப்ரஜாபதி ஆகிற முந்தீர் 2016 டிசம்பர் கீதாசார்யன்

ஞாலம் படைத்த முகில்வண்ணனுக்கு - எம்பெருமானுக்கு - உரியது என்பது எப்படி என்று கேட்கத் தோன்றுகின்றது அல்லவா?

இதற்கு 4ஸாயணாசார்யர் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹு தாபநீயோபநிஷத்தின் துணையை நாடுகிறார். எம்பெருமான் "உக்ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும்" என்று தொடங்கும் ந்ருஸிம்ஹு மந்திரமாகிற அனுஷ்டுப் யாப்பிலே அமைந்த மந்த்ரராஜனைக் கண்டு பிடித்தானாம்.. அதனைத் துணையாகக் கொண்டு இவை அனைத்தையும் படைத்ததானாம்.எனவே அனுஷ்டுப் யாப்பு அவனுக்கே உரியதாகியது. இதனை ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹு தாபநீய பூர்வோபநிஷத்திலே வேதமே சொல்வதை அவர் இங்கே காட்டுகிறார்.

"ஸ எதம் மந்த்ரராஜம் நாரஸிம்ஹம் ஆனுஷ்டுபம் அபச்யத். தேன. வை ஸர்வமிதமஸ்ருஜத." என்பது அவர் கையாளும் மேற்கோள்.

இந்த ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹு மந்திரத்தையும் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ-தாபநீய-உபநிஷத்தின் விளக்கத்தையும் எம்பெருமானார் எசாண்டான் என்னும் ஆசார்யனிடமிருந்து பெற்றார் என்பதும் இங்கே குறிப்பிடத் தக்கது. எசாண்டான் ஆளவந்தாரின் பூர்வாச்ரமத் திருக்குமாரியின் கணவர். அந்த எசாண்டான் திருவம்சத் திலகமாகத் திகழ்ந்தவர் ஸ்ரீமதுபயவே திருமலை எச்சம்பாடி மதுராந்தகம் ஸ்வாமி. அவருடைய திருவடிவாரத்திலே அடியேன் ஸ்வாமி தேசிகனின் நயாயலித்தாஞ்ஜனம் பயிலும் பேறு பெற்றிருந்தேன்.

உலகைப் படைக்க ந்ருஸிம்ஹானுஷ்டுப்பைக் கண்டு பிடித்த எம்பெருமான் அதனை ரகசிக்க வராஹ கிதாசார்யன் டிசம்பர் 2016

சரம சுலோகம் ராமசரம சுலோகம் கீதையில் பார்த்தஸாரதி ஆகி அருளிய சரம சுலோகம் என சரமசுலோகங்களை அ ஸி த் த ரு ஸி ன ா ன். அ வ க ஸி ல் தலையானது பார்த்தஸாரதி அருளிய சரம சுலோகம். அவைகள் அனைத்துமே அனுஷ்டுப் யாப்பிலே அமைந்தவை.

தனக்கே உரிய வேதமாம் தருப்பைப் புல் ஆகிற மீசையை உடைய ப்ரஜாபதி ஆகிய தானே தனக்குரிய அனுஷ்டுப் யாப்பிலே அமைந்த சரமசுலோகமாகிற செய்யுள் மந்திரத்தை அருளி அபயமளித்தருளும் ஆண்பிள்ளை-புருஷோத்தமன் - என்ற வைதிக ரஹஸ்யத்தை உணர்த்திடப் பின்னணியில் அழகியசிங்கராகிய தெள்ளிய சிங்கர் காட்சிதர ஸ்ரீபார்த்தஸாரதிப் பெருமான் மீசையுடன் திருவல்லிக்கேணியிலே திகழ்வதாக உணர்ந்து கொண்டு "திவச் சில்பம் அவததம். ப்ருதிவ்யா: ககுபி ச்ரிதம். தேன வய(கு)ம் ஸஹஸ்ரவல்லி)சே. ஸபதனம் நாசயாமலி." என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லி ஸ்வாஹா என்ற பதத்தினை இறுதியில் இணைத்து ஸ்ருக்ஸம்மார்ஜன- தர்ப்பங்களை வேள்வித்தீயிலே இட்டு வேள்வி செய்யும் மஹான்களின் ஆனந்தம் எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பார்த்தாலேயே புல்லரிக்கிறது அல்லவா?

நாம் வேள்வி செய்வதில்லையே நமக்கு இந்த ஆனந்தம் கிடைக்காதே என்று வருந்த வேண்டா. அக்னி ஸந்தானம் அக்னிமுகம் பொன்றவைகளை நாமும் பல ஸமயங்களில் அனுஷ்டிக்கிறோம். ஆண்டு தோறும் திருத்தாயார் திருத்தகப்பனார் திருவத்யயனங்களையாவது செய்கிறோம் அல்லவா அப்போழுது நாம் ஸ்ருக் என்பதற்கு பதிலாக புரசமர இலைகளை

ஹோமம் செய்ய உதவிடும் கருவியாகப் பயன் படுத்திடுகிறோம். அந்த இலைகளைத் தருப்பப் புல்களின் நுனிகளாலே துடைக்கிறோம். பிறகு அந்த தருப்பப் புல்களை அக்னியிலே இடுகிறோம். ஆனால் அங்கு அதனை மொனமாகவே செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால் மந்திரம் சொல்லும் படியாகக் கட்டளை ஏதும் இல்லை.

ஸ்ருக் ஸம்மார்ஜன தர்ப்பங்களை வேள்வித் தீயிலே இடும் மரபின் அடிப்படையிலே தான் அந்த முறை வந்திருக்கிறது. அந்த ஸமயத்தில் பார்த்த ஸாரதியின் மீசையையும் அவன் அருளிய சரம சுலோகத்தையும் நினைத்துக் கொண்டு நமது உபாய-உபேய விரோதிகளான பாவங்களைத் தீயினில் பொக்குவதாக த்யானம் செய்து மகிழ்லாம்.

பெரிய திருமொழியில் திருமங்கை யாழ்வார் திருநாங்கூர் திவ்யதேசங்களை மங்களாசாஸனம் செய்தருளிச்செய்திடும் பதினொரு திருமொழிகளில் இறுதியானதாகத்தான் ‘கவளயானை’ என்று தொடங்கும் பதிகம் அமைந்திருக்கிறது. அதாவது நாலாம் பத்தில் எட்டாம் திருமொழி.இத்துடன் திருநாங்கூர்ப் பதிகங்கள் நிறைவடைந்து விடுகின்றன.

ஆனாலும் நடைமுறையில் இந்த வரிசை மாறுபட்டு இருக்கிறது. திருமங்கையாழ்வார் அர்ச்சையில் பொதுவாகத் தை மாதத்தில் உதயத்திலே அமாவாஸை இருக்கும் நாளிலே பின்னிரவு ஒன்றரை மனி அளவில் தமது ஸந்நிதியிலிருந்து பல்லக்கில் குழுதவல்லி நாசியாருடன் தனது ஸ்வார்ச்சையான சிந்தனைக்கு- இனியானை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகளின் மங்களாசாஸனத்திற்காக

எழுந்தருளுகிறார்.

முதலில் திருக்குறையலூரில் காட்சி தரும் ஆனுஷ்டுபனான உக்ர நரளிம்ஹுனை மங்களாசாஸனம் செய்கிறார். பிறகு திருக்காவளம்பாடி முதலிய திரு நாங்கூர் திவ்ய தேசங்களை மங்களாசாஸனம் செய்கிறார். நடுப்பகவில் திருப்பார்த்தன் பள்ளியில் மங்களாசாஸனம். அங்குச் சிறிது நேர ஓய்வு.பரிவாரங்களுக்குத் தத்யாராதனம். பின்னர் மண்ணியாற்றின் கரையில் மஞ்சள் குளி மண்டபம் திருமஞ்சனம் பிறகு முன்னிரவில் திருநாங்கூர் மணிமாடக் கோயில் மங்களாசாஸனம் என்ற முறை உள்ளது.

இதனை முன்கூட்டியே கணிசித்து வேதத்தாழ்வான் ஆறு திவ்யதேசங்களைத் திருமொழியின் வரிசைப் படியே மங்களாசாஸனம் செய்தவன் ஏழாவது மந்திரத்தில் வரிசையை மாற்றித் திருப்பார்த்தன் பள்ளியை மங்களாசாஸனம் செய்கிறான்.

ஆனுஷ்டுபனான ப்ரஜாபதியாம் ந்ருளிம்ஹுனைப் போலவே பார்த்த ஸாரதியும் ஆனுஷ்டுபனே என்று முன்பே விளக்கி இருப்பதை நினைவிலே கொள்ள வேண்டும். அந்த பார்த்தஸாரதி தனது அனுஷ்டுப் யாப்பிலே அமைந்த சரமக்லோகத்துக்கு உரிய விளக்கமான விரிவுரையைத் திருமங்கையாழ்வாருக்கு இங்கே அருளியதாகப் பெரியோர் பணிப்பர்.

அஃதே போல மற்றொரு ஆனுஷ்டுபனான ப்ரஜாபதியாம் பூஞ்சாம பிரானும் இங்கே கோலவில்லி ராமனாக பூஞ்சேவீ பூதேவீ நீளாதேவீ ஆகிய மூன்று தேவிமார்களுடன் சதுர்புஜனாக சங்கசக்ரகதாதரனாக் காட்சி தருகிறான்.

(தொடரும்)

2016 டிசம்பர் கீதாசார்யன்

பரஸமவாயிக்ரியாபல்஭ாगி கர்ம, ஸ்வ-ஸமவேதஜானபல்஭ாगிநஶஶரீரஸ்ய கர்மத்வமேவ நாஸ்திதி ந பர்யநுயोगாவகாஶ: | அதோ ஦ேஹ எவாத்மேதி ஬ார்ஹஸ்பத்யா: | தथா ச, *பூதிவ்யாபஸ்தேஜோ வாயுருதி தத்வானி தே஭்யஶ்வைதந்ய் கிண்வாடி஭்யோ மதஶக்திவத् * இதி ஸூத்ரம்।

26. அத் பிதிவி஧ிர்஦ேஹ நாத்மா பித்யக்ஷ்வா஧த: | ந ஖ல்வஹமி஦ங்காரவேகஸ்யைக்ர வஸ்துனி ||

என்கிற ஸமாதாநம் ஒன்றே. மேலும், ஒரு செயலுக்கு ஒரு வஸ்து ‘கர்மம்’ என்று சொன்னால், அவ்வஸ்துவைக் காட்டிலும் மற்றோர் இடத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் அச்செயலினால் விளைந்த ஒரு தன்மைக்கு இருப்பிடமாக அவ்வஸ்து இருக்கவேண்டும். (எடுத்துக்காட்டாக, ‘கட்டடையை வெட்டுகிறான்’ என்று சொன்னால், ‘வெட்டுதல்’ என்கிற செயலுக்கு அக்கட்டடைகர்மம் (இலக்கு) என்று கருதப்படுகிறது. ஏனெனில் கட்டடையைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட கோடாரி என்கிற வஸ்துவில் ஏற்படும் செயலாலே விளையும் ‘துண்டாகுதல்’ என்கிற தன்மையை அக்கட்டடை கொண்டுள்ளது.) ஸாரீரமான தன்னிடத்தில் இருக்கும் அறிவு என்கிற செயலின் விளைவான வ்யவஹாரத்துக்கு யோக்யதையாகிற (அது குறித்துப் பேசுதற்கு உரித்தான) தன்மையைக் கொண்ட ஸாரீரம் அந்த ஞானத்திற்கு கர்மமாக (இலக்காக) ஆகவொண்ணாது - என்பதாலே முற்கூறிய விரோதமடியான கேள்விக்கு வாய்ப்பில்லை. எனவே, ‘உடலே உயிர்’ என்று ப்ரநுஹஸ்பதி மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் (சார்வாகர்கள்) கருதுகின்றனர். இப்படியன்றோ உள்ளது அவர் இயற்றிய ஸுத்ரம்: “பூமி, நீர், நெருப்பு மற்றும் காற்று ஆகியவைகளே தத்₂வங்கள்; அவைகளிலிருந்தே சைதந்யம் (உணர்வு) உண்டாகிறது. கள்ளைத் தயாரிக்கும் பொருட்களிலிருந்து ஏற்படும் ‘போதை’யாகிற தன்மையைப் போலே” - என்பதாம். (ஸுத்ரத்தின் கருத்தாவது: நான்கு பூதங்களாலே ஏற்பட்ட இந்த உடலில்தான் ‘சைதந்யம்’ உண்டாகிறது. தனித்தனியே அப்பூதங்களிலே சைதந்யம் கிடையாது என்ற போதிலும், அவற்றின் சேர்த்தியாலே அது உண்டாகிறது. எவ்வாறு கள்ளினை உருவாக்கும் பதார்த்தங்களிலே தனித்தனியே போதைத் தன்மை இல்லாத போதிலும், அவைகளின் கலவையால் ஏற்பட்ட கள்ளில் அத்தன்மை உருவாகிறதோ, அவ்வாறே இருக்கும்.) (இதுவரை சார்வாகர்களின் பகஷம் கூறப்பட்டது. இதற்கான கண்டனம் இனி வருகிறது.)

26. இங்கு, முற்கூறிய சார்வாக மதத்திற்குக் கண்டனம் தெரிவிக்கப் படுகிறது. அதாவது ‘தேஹமே ஆத்மா’ என்கிற கொள்கையானது, ப்ரத்யக்ஷத்தினாலே (நேரடி அறிவினாலே) தடைப்பட்டபடியால், அது தவறு என்பது எளிதில் புலனாகும். எவருக்குமே ‘ஆத்மா’ என்கிற ஓரே வஸ்துவில் ‘நான்’ என்றும் ‘இது’ என்றும் இயல்வான அறிவு ஏற்படாதன்றோ!

२७. अहं जानामीति प्रत्यग्वृत्तिरहमिति मतिः इदङ्कारगोचराच्छरीरान्निष्कृष्टमेव स्वविषय-मुपस्थापयति घटादेरिव; पराग्वृत्तिरिदमिति शरीरविषयिणी च शेषुषी स्वविषयमहङ्कारगोचराद्विवेचयति, यथा अयं घट इति । इतरथा स्वपरविभागानुपपत्तेः ।

२८. नचैकस्मिन्नेव रूपभेदादेवं प्रतीतिः, न हि देवदत्तो दण्डिनमात्मानं दण्डचयमिति प्रत्येति ।

27. ‘नानं अर्निकीरेण’ एन्कीर तन्नेनकुरीत्तु एर्पटक्कृष्टिय अर्निविल - ‘नानं’ एन्कीर इन्त अम्शाम् ‘इतु’ एन्ऱु कुरीप्पिटप्पटक्कृष्टिय शरीरत्तेतक काट्टिलुम तनीप्पट्टताकवे, तन्न विषयमान आत्मावेव निलेनाट्टुकिरतु. ‘नानं’ एन्कीर इन्त अम्शाम् कृतम्, पटम् मुतलीय असेतन वस्तुक्कलीलिरुन्तु एन्वनम् आत्मावेव वेऱुपट्टत्तिक्काट्टुकिरतो, अतुपोलवेव इन्कुम्. मर्त्रेय वस्तुक्कलीन्न विषयत्तिल एर्पटक्कृष्टिय अर्निवेप्प बेऱुत्तवरे, अतु, ‘इन्तप्प बेऱुरुन्’ अल्लतु ‘अन्तप्प बेऱुरुन्’ एन्ऱेऱल्लाम् कुरीप्पिट्टुक्काट्टिच चेसाल्लुम्पदि अमेकिरतु. ‘इन्त शरीरम्’ एन्ऱ अर्निवु, ‘इन्त’ एन्ऱ वार्त्तेतयिनालेवे कुट्टिक्काट्टप्पटक्कृष्टिय शरीरत्तेत, अहूंकारत्तिर्तु (‘नानं’ एन्कीर अर्निवक्कु) विषयमान आत्मावेक्काट्टिलुम, वेऱुपट्टताकवे काट्टुकिरतु. एव्वाऱु, ‘इन्त कृतम्’ एन्कीर अर्निवाणतु, अहूम् एन्पपटुम् आत्मावेक्क काट्टिलुम वेऱुपट्ट ओरु वस्तुवेये काट्टुकिरतो अतुपोलवेव. इव्वाऱु ओप्पुक्केळांलाविल्लेलयेणीन्, ‘नानं’ - ‘मर्त्तेऱाऩ्ऱु’ एन्कीर इन्त ओरु विप_४ाक_३मे एर्पटामल पोऱ्यविटुम्. [अथावतु, ‘नानं’ - ‘एन्नेनक काट्टिलुम वेऱुपट्टतु’ एन्कीर शीर्वाणतु, अर्निविल इरुक्कुम ओरु वेऱुपाट्टगल्ताण तेरीकिरतु. ‘नानं’ एन्कीर अर्निवीर्तु वीषयमावतु आत्मा एन्ऱुम्, ‘इतु’ - ‘अतु’ एन्पतु बेगऱ्ऱवेक्कलील एर्पटुम अर्निवीर्तु वीषयमावतु मर्त्रेय वस्तुक्कल एन्ऱुम्, इप्पदि अर्निविल वेऱुपाटु केळाण्ऱुताण ‘स्वम्’ - ‘परम्’ (ठाणं - शेर) एन्पपटुम स्व- - परवीप्राकृत्तेतयेओप्पुक्क केळाण्ऱुम्फियुम्.]

28. “ओरे वस्तुविल ‘नानं’ एन्ऱुम ‘इतु’ एन्ऱुम एर्पटुम अर्निवाणतु वेव्वेऱु वटिवंक्कलेप्प पर्न्नियताक एर्पटक्कृष्टातेतो?” एन्नील, अतु तवरु, लोकत्तिल अप्पटिक काण्ऱप्पटात्तुल. केळालेप्प पिण्ठत्तुक्केळाण्ऱुलांल तेवतत्तन, तन्नेनकुरीत्तु ‘इव्वन केळालेक केळाण्ऱतव्वन’ एन्ऱु (तन्नीलिरुन्तु शीर्त्तु) वेऱुपट्ट ओरुवाणाक अर्नियमाट्टाणल्लवा? (अव्वन, तन्नेनक कुरीत्तु, ‘नानं केळालेक केळाण्ऱतव्वन’ एन्ऱेऱो अर्निवाण! अथावतु, ओव्वेवारु ज्ञेवनुम तन्नेनेप्प पर्न्नित तेरीन्तु केळाण्ऱुम्पेगतु, इन्त ‘नानं’ एन्कीर शप्तत्तेतयिट्टेवे अर्निन्तु केळाण्ऱीराणेयाणी, ‘इतु’ - ‘अतु’ एन्कीर शप्तन्मक्कलेक केळाण्ऱुतेरीन्तुकेळाण्ऱलेल - एन्पतु करुत्तु.)

२९. अन्यच्च, नियमितबहिरन्द्रियवृत्तेरवहितमनसः अहमिति स्वात्मानमवयतः करचरणाद्यवयवा न भासन्ते । स्थवीयसि चावयविनि शरीरे अहमिति मतिगोचरे - ऽभ्युपगम्यमानेऽवश्यमवयवप्रतिभासेनाप्यन्वयिना भाव्यम् । नह्यस्ति संभवः - अवयवी स्थवीयान्प्रचकास्ति, अवयवास्तु न केचन प्रथन्त इति ।

३०. यत्तु त्र्युके व्यभिचार इति, तत्र; वातायनविवरदृश्यनिर्भागत्रसरेणुव्यतिरेकेण परमाणुस्वीकारे कारणाभावात् ।

29. மேலும், புறப்புலன்களை அடக்கியவனாய், கவனத்துடன் கூடிய மனத்தையடையவனான ஒருவன், ‘நான்’ என்று தனது ஆத்மாவை அறியும்போது, கை-கால் முதலிய அவயவங்கள் அவனுக்கு அந்த அறிவில் தோன்றுபவை அல்ல. மிகவும் ஸ்தூ₂லமாய் இருக்கக்கூடிய அவயவங்களைக்கொண்டதான் ஸாரீரம்தான் ‘நான்’ என்கிற அறிவிற்கு இலக்காகும் என்று ஒப்புக்கொண்டால், அப்போது நிச்சயமாக அதன் அவயவங்களான கை - கால் முதலியவைகளும்கூட அறிவிற்குத் தோற்ற வேண்டியதாய் இருக்கும்; ஏனெனில், மிக ஸ்தூ₂லமான அவயவி ஒன்று தோன்றுகிறது; ஆனால் அதன் அவயவங்கள் தோன்றுகிறதில்லை - என்கிற வாதும் ஸம்பாவிக்காதே! (அதாவது, நாம் எப்போதெல்லாம் ஸர்வத்தைப் பற்றி அரிசிரோமோ, அப்போதெல்லாம் அதன் அவயவங்களும் கூடவே நமது அறிவுக்கு இலக்காகின்றன. ஆகையாலே, ‘ஸர்வத்தைப் பற்றிய அறிவு’ என்று சொன்னால், அதன் அவயவங்களைப் பற்றியதாகவும் அந்த அறிவு இருக்க வேணும் என்ற நியமம் இருக்கிறது.)

30. (முன்பு, ‘த்ரினுகம் என்னும் வீஷயத்தில் இந்த நியமம் ஏற்படவில்லையே!’ என்ற ஆகேஷபம் இங்கு எழுப்பப்படுகிறது. அதாவது) பல பரமாணுக்களின் கூட்டான த்ரினுகமானது நம் கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட போதிலும், அதனுடைய அவயவங்கள் புலப்படவில்லையே! - என்னில், அது அங்ஙனமன்று. அதிலெல்கூங்மாக எந்த ஒரு வஸ்து நம் கண்ணிற்குப் புலப்படுகிறதோ அந்த வஸ்துவே ‘த்ரினுகம்’ எனப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு ஜன்னல் இடைவெளி வழியே வீட்டினுள் வரும் சூரிய ஒளிக்கதிரில் தூசி வடிவில் காணப்படும் நுண்துகள்களே த்ரினுகங்கள். அவைகளைக் காட்டிலும் தனிப்பட்டதான் ஒரு அவயவயமாக பரமாணுவை கருதுவதற்கு ப்ரமாண மில்லாமையாலே. [அதாவது, ஒரு அவயவி புலப்பட்டால், அதனுடைய அவயவங்களும் புலப்படவேணும் என்கிற நியமம் சரிதான். இதற்கு (பல பரமாணுக்களின் கூட்டாகிற) த்ரினுகத்தின் வீஷயத்திலே - அது ஒரு பொருளின் அவயவம் என்ற கருத்திலே - தவறு காணமுடியாது; ஏனெனில் த்ரினுகம் என்பதே ஒரு பொருளின் இறுதியான அவயவமே யன்றி அந்த த்ரினுகத்திற்கும் மேற்பட்ட அவயவம் என்று ஒன்றும் கிடையாது.]

३१. प्रत्यक्षयोग्यावयवस्य तथाप्रतिभासनियमाद्वा न व्यभिचारः ।

३२. नचावयविनि बहिरिन्द्रियग्राह्य एवायं नियम इत्युत्प्रेक्ष्यम्, प्रमाणाभावात्; अन्तः-करणस्य च केवलस्यावयविनि वृत्त्यसंभवाच्चा । वायोस्तु रूपाद्यभावात्केवलस्पशाधारतयो-पलम्भः ; तत्रापि तादृशानेकावयवप्रतिभासोऽस्त्येव स्पृश्यमान इव घटादाविति न तेन व्यभिचारः ।

---

31. (मेलुरु, हीर शित्तुर्गन्तीकर्ण करुवतु/पेगल, तरिण्णुकत्तीर्कुम् परमाणु एन्ऱ अवयवम् उन्नु एन्ऱु ओरु वात्तीर्कर्कोक उप्पुक केगण्ण॒गलुम्क॒ट, इन्त नियमत्तीर्कु ओरु तेंओष्टम् वरातु; एप्पाडियेणीन) कण्णुक्कुप् पुलप्पटक्कूटिय अवयवंकर्णकं केाण्ण॒ताण ओरु अवयवी अरीविर्कु इलक्कोकवेणुम् एन्ऱ नियममें एर्हरुक केाण्ण॒प्पट्टिरुक्कीरतु. एन्वेव, तरिण्णुकत्तेत्तेये ओरु अवयवीयाकं चेाण्ण॒गलुम्क॒ट, अतं अवयवंकर्णकं एन्ऱु वेवत्तुक केाण्ण॒प्पट्ट परमाणुकर्णकं कण्णुक्कुप् पुलप्पटात्ताल इन्कु उप्पुक केाण्ण॒प्पट्ट नियमत्तीर्कुप् बेारुन्तात्ताक आुकीविट्टिरतु. (मेलुरु कण्णीर्कुप् पुलप्पट्टम् शरीर्तीन अवयवंकर्णकर्ण ईक - काल मुत्तियवेकर्णुम् कण्णुक्कुप् पुलप्पटक्कूटियवेकर्णताण. आक, शरीरु एन्कीर अवयवी कण्णीर्कु इलक्कोगल, अतं अवयवंकर्णुम् कण्णुक्कु इलक्कोकवेणुम् एन्ऱ नियमम् चर्यान्तुताण.)

32. (इतर्कु मेल, ओरु आ केषेपत्तेत फुर्वपक्षी एफ्पुकीराण. अतावतुः) “वेवनी इन्तरीयंकर्णाले अरीव एर्पट्टुम् पोतुताण मुर्कूरीयनियमत्तेतक केाण्ण॒वेणुम्. मनताले ओरु अरीव एर्पट्टुम् पोतु, इन्त नियमम किटेयातु.” (एन्वेव, मनताल ‘राग्न’ एन्ऱु शरीर्तेत अरीयुम् पोतु, अतं अवयवंकर्णुम् अरीयप्पटवेण्टियवे - एन्ऱु आपातीक्क (कण्णाक्क) मुष्यातु) एन्ऱु चेाण्ण॒गल, अतु तवरु; अंगवनाम करुवत्तर्कु प्रमाणाम इल्लामेयाले. मेलुम्, मनम् एन्कीर इन्तरीयमान्तु वेवनी - इन्तरीयंकर्णीन शब्दायामिल्लामल अवयवीयाण ओरु वस्तुवेव क्करूहीप्पत्तिले सामार्त्यम उत्तेयताण्ऱु. (आक, मनतीनाल ओरु अवयवीयक्करूहीकवेणुमेन्ऱगल, वेवी इन्तरीयंकर्ण मुलमाकत्ताण क्करूहीक्क वेणुम्. एन्वेव प्रूहीर्निन्तरीयत्ताले (पुर्प्पलेन्कर्णाले) एर्पटक्कूटिय अरीव शिष्यत्तील्लाण अन्त नियमम एन्पतु तवरु.) मुन्पु वायुविन विषेयत्तीले इन्त नियमत्तीर्कु तेंओष्टम् चेाण्ण॒न्तुक॒टत्तवरुताण; एनेनील, वायुवान्तु त्वक् - इन्तरीयम (तेगउवेण्णव्पुलन) वायिलाकत्ताण क्करूहीकप्पट्टिरतु. अतर्कु रुपम् मुत्तिय मर्त्तेन्य कुण्णंकर्ण किटेयातु. अंगुम्क॒ट वायुवेव तेगउव्वर्णव्पुलनाले क्करूहीक्कुम् पोतु अतं अवयवंकर्णुम्क॒ट उन्नर्प्पट्टिकीन्ऱन्वेव! अंगवनाम कुटम् मुत्तिय वस्तुकर्णकर्ण नाम् तेगउट्टु उन्नर्मपोतु, (अतं वायुप्पक्ती, कुण्णीक्कमुत्तुप्पक्ती, अकण्ऱ कीप्पक्ती पेगन्ऱ) कुटत्तीन अवयवंकर्णयुम् उन्नर्कीरोमो अतुपोलवेव इन्कुम्. एन्वेव, वायुविन विषेयत्तीलुम् अन्त नियमत्तीर्कु तेंओष्टम् वरातु.

ஆத்மாநுபூதி:

- (ஸம்), ஆத்மாநுபூதி - (தத்ஸ), -கைவல்யம். (இதின் சில அம்சங்களை "ஆத்ம ப்ராபதி" பதத்தில் விவரித்திருக்கிறது. இந்த மோகஷத்தை விரும்புமவன் ஸர்வேச்வரனை உபாலித்தானேயாகிலும், அவனுடைய அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வ ஸமஸ்தகல்யாணகுணாகரத்வங்களாகிற இரண்டு அம்சத்தில் ஸமஸ்த கல்யாண குணாகரத்வமாகிற போக்யத்வ அம்சத்தைவிட்டு அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வமாகிற பாவநந்தவ அம்சத்தை மாதரம் உபாசிக்கையாலே முக்தி தசையில் ஸகல ப்ரதிபந்தகங்களும் நிவருத்தமாய் பரமபதத்தை அடைந்து, ஜிஞானஸங்கோசமும் கழிந்து ஸர்வஜிஞாய்க் கொண்டு பகவத் ஸ்வரூபரூப குண முதலானவற்றை ஸாக்ஷாகரித்திருக்கச்செய்தேயும், ஈச்வரன் உபாஸநாநுகுணமாக பலப்ரதாநம் பண்ணுமவனாகையாலே, இவனுக்கு தன்னுடைய ஸ்வரூபம் முதலானவைகள் போக்யதாபுத்தி ஸங்கோசிக்கும்படி ஸங்கல்பிக்கிறானாகையாலே அந்த பகவத் ஸங்கல்பத்தினால் இவனுக்கு பகவத் அநுபவத்தில் ருசி பிறக்கிறதில்லை, அதனால், இவன் பரமபதத்தை அடைந்து, அநந்யப்ரயோஜிநருக்கு ப்ராப்யமான பூநீவைகுண்டத்தை அடையாமல், ஸ்வப்ரயோஜிநபரர்க்கு பராப்யமான கைவல்யத்திலேயே நிற்கிறான். இவ்வர்த்தத்தை ஸஹஸ்ரநாமத்தில், "முக்தானாம் பரமாகதி:" என்கிற திருநாம வ்யாக்யாநத்தில் "பரமா" என்கிற பதத்துக்கு வ்யாவ்ருத்தி அருளிச்செய்யுமிடத்தில் முக்தனுக்கு அர்வாசீநமான ப்ராப்ய ஸ்தாநம் உண்டு அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று பட்டர் அருளிச்செய்தார். "விரஜா பரமவ்யோம்நா பத்நரா கேவலம் ஸ்மருதம்" என்கிற பாத்மபுராண வசனத்தையும் இங்கு ப்ரமாணமாகக் கண்டு கொள்வது. மீதி கைவல்ய பதத்தில் காண்க).
- (ஐ), ஆத்மா உள்ளவரையுள்ள - யாவதாத்மபாவியான கைங்கர்யம்.
- (தத்ஸ), ஜீவாத்மாவைக் களாவு காண்கை.(அதாவது - பகவானுக்கு அடிமையான ஆத்மவஸ்துவைத்தனக்கு அடிமையாக நினைக்கை - ஸ்வஸ்வாதந்த்ரய புத்தி. களவாவது - பிறர் திரவியத்தைத் தன்னதாக்கிக் கொள்ளுகை. இது எல்லா பாபங்களிலும் ப்ரதானமாக எண்ணப்படும். சூத்ர தனத்தை அபகரித்தால் எவ்வளவு பாபம் உண்டோ, அதைக் காட்டிலும் ப்ராஹ்மண தனத்தை அபகரித்தவனுக்குப் பாபம் மிக்கிருக்கும், ஆகையால் தனஸ்வாமியினுடைய உயர்த்தியைப் பற்றியும் பாபத்தின் ஆதிக்யம் உண்டு. புல், பஞ்ச முதலானவற்றை அபகரித்தவனுக்குள்ள பாபத்தைக்காட்டிலும் ரத்நத்தை அபகரித்தவனுக்கு அதிக பாபம் உண்டாகையால் வஸ்துவினுடைய

- உயர்த்தியைப் பற்றியும் பாபாதிக்யம் உண்டு.இங்கு தனஸ்வாமியும் பராத்வரான ஸர்வேச்வரனாய், தனமும், அநர்ஹமான கெளஸ்துபத்தோடு ஒத்த ஆத்மாவாக இருக்கையால், இவ்வாதம் அபஹாரம் பாபங்களில் ப்ரதானமாக எண்ணப்படும்).
- (ஆத்மாபஹாரி)
- (ஆத்மாச்ரயம்)
- (தத்ஸ), (ஆத்மா ஆச்ரய: யஸ்ய), தன்னைத்தானே ஆச்ரயித்திருக்குமது. (இது வஸ்து ஸ்வரூப நிருபணத்தில் ஓர் தோஷமாகும். இது வஸ்துவினுடைய ஸ்திதியிலும், உற்பத்தியிலும், ஜ்ஞானத்திலும் உண்டாயிருக்கும். ஸ்திதியில் ஆத்ம ஆச்ரய தோஷமாவது - திருமந்தரம் நாராயண பதத்தில் "நாரா: அயநம் யஸ்ய" என்று எல்லா வஸ்துக்களிலும் பகவத் வ்யாப்தியைச்சொல்லுகிற அன்மொழித்தொகை பகாத்தில் நார பதம் பகவத் குணங்களுக்கும் வாசகமாகில், ஜ்ஞானரூபமான தன்னுடைய குணத்தில் ஈச்வரன் தான் வ்யாபிக்கும்போது, ஈச்வரஸ்வரூபம் நிர்குணமாயிராதாகையால், குணஹீனமான கேவலம் ஸ்வரூபத்தாலே வ்யாபிக்கிறான் என்று சொல்ல ஒண்ணாது, அக்குணத்தில் மற்றொரு குணத்தோடுகூடி வ்யாபிக்கிறான் என்னுமளவில் அநவஸ்தாதோஷம் வரும், ஆகையால் அவ்விரண்டு பகாங்களையும் விட்டு அந்த ஜ்ஞானகுணத்தில் அந்த ஜ்ஞானகுணத்தோடு கூடியே வ்யாபிக்கிறான் என்னில், வ்யாப்யமான (ஆச்ரயமான) ஜ்ஞானமும், அதில் வ்யாபித்திருக்கிற ஈச்வரனிடத்திலுள்ள ஜ்ஞானமும் ஒன்றேயாய், தன் தோளில் தானே ஏறிக்கொண்டாற்போலே அஸம்பாவிதமாய் இருக்குமது. ஆக இந்த ஆத்மாச்ரய தோஷம் வாராமைக்காக "நார" பதம் குணங்களை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லக் கடவுதென்று திருமந்தரார்த்தத்தில் காண்க. உத்பத்தியில் ஆத்மாச்ரய தோஷமாவது - ஜீவாஜ்ஞானவாதி பகாத்தில், அவித்யா ஜீவன்களாகிற இரண்டும் ஸ்வரூபதோ நித்யங்களன்றிக்கே ப்ரவாஹதோ நித்யங்களாய், பூர்வபூர்வ ஜீவன்களை ஆச்ரயித்திருக்கிற அவித்யையினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட அம்சமானது உத்தரோத்தரம் ஜீவன்களாகிறன என்பாகள். அங்கு அந்த அவித்யையினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டது பரிசுத்தமான கேவல ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஒரு அம்சமா? அல்லது, பொய்யான தோஷத்தினுடைய அம்சமா? அல்லது, தோஷத்தோடுகூடியதான ப்ரஹ்மாம்சமா? என்னில் - முன்பு இரண்டு பகாங்களையும் தள்ளி மூன்றாவது பகாத்தில், தோஷரூப அவித்யாச்ரயமான ப்ரஹ்மாம்சமே அவித்யாச்ரமாய்க் கொண்டு ஜீவனாகிறது என்னுமது. இதை பூஷாஷ்யம் ஆரம்பணாதிகரணத்தில் காண்க. ஜ்ஞானத்தில் ஆத்மாச்ரய தோஷமாவது -ந்யாய சாஸ்தரம் சதுர்தச லகாஷனத்தில் வ்யாப்தி ஸ்வரூப பரமான ப்ரதம லகாஷனத்தில், "ஸாத்யதாவச்சேதக வ்யாப்ய (வ்யாப்தி விசிஷ்ட) ப்ரதியோகிதாக:" எனகிற கல்பத்தில் யதாச்ருதத்தில் வ்யாப்தி சரீரத்தில் வ்யாப்தியைச் சொல்லுமது).

வக்ஞே¹ பாடை² ஸமுஜ்ய³ ஗ந்஧புष்பானி ஦த்வா⁴, ஆசாமனீயபாत்ராத்⁵ ஆசமனீயமாடாய்⁶ ஭ாவவங்கிணஹஸ்தே⁷ கிஂचித்ப்ரदாய்⁸ ஭ாவவந்து⁹ ஆசமனீய ஸமர்பிதமிதி¹⁰ மன்ஸா ஭ாவயந்¹¹ ஶேஷமாசமனீய¹² பிரதி஗்ரஹபாत்ரே¹³ நிக்ஷிபேத்¹⁴। ததோ¹⁵ ஗ந்஧புஷ்பதூப்பாதையன
முக்஖வாஸ்தாம்பூலாடி நிவேதன் குத்வா¹⁶, பிரணம்ய¹⁷ ஆத்மான்¹⁸ ஆத்மீய் ச ஸர்வை¹⁹ ஭ாவன்! நித்யகிர்த்வாய் ஸ்வீகுர்விதி²⁰ ஭ாவதே நிவேதயேத்²¹। ததோ²² ஸ்நாநார்஥²³ ஆஸனமானீய²⁴ ஗ந்஧ாடி஭ிரம்யாய்²⁵ ஭ாவந்த பிரணம்ய²⁶ அனுஜாப்ய²⁷, பாடுகே பிராய²⁸, தத்ரோபவிடை²⁹ மால்யாஷ்ணவங்காநாண்யபனீய³⁰, விஷவக்ஸேநாய ஦த்வா³¹, ஸ்நாநஶாடிகாஂ பிராய³², பாயாசமனீய³³-பாடபீठப்ரா³⁴-தந்தகாஷஜிஹானிலோஹன³⁴-

வஸ்த்ரோண¹ பாதே² ஸம்ம்ருஜ்ய³ குந்த⁴ புஷ்பாணி தாத்வா⁴, ஆசமனீய பாத்ராத்⁵ ஆசமனீயமாதாய⁶ ப₄குவத்துக்குஷ்ணஹஸ்தே⁷ கிஞ்சித் ப்ரதாய⁸ ப₄குவத்வதூநே⁹ ஆசமனீயம் ஸமர்பிதம் இதோ¹⁰ மந்ஸா ப₄ாவயங்¹¹ ஸேஷமாசமனீயம்¹² ப்ரதிக்குறுஹபாத்ரோ¹³ ஸிக்ஷிபேத்¹⁴. ததோ¹⁵ குந்த⁴ புஷ்ப-தா⁴ப-கீ⁴ப-ஆசமநமுகவாஸ்தாம்புலாதி³ ஸிவேதாநம் க்ருத்வா¹⁶, பிரணம்ய¹⁷ ஆத்மாநம்¹⁸ ஆத்மீயம் ச ஸர்வம்¹⁹ ‘ப₄குவங்! ஸித்யகிங்கரத்வாய ஸ்வீகுர்வ³’ இதோ²⁰ ப₄குவதீ ஸிவேதாயேத்²¹. ததோ²² ஸ்நாநார்தாம்²³ ஆஸநம் ஆங்ய²⁴ குந்த⁴ ரதி³பிரப₄யர்ச்ய²⁵ ப₄குவங்தம் பிரணம்ய²⁶ அநுஜ்ஞாய²⁷, பாது⁴கே ப்ரதாய²⁸, தத்ரோபவிஷ்டே மால்யபு₄ழணவஸ்த்ராண்யபனீய²⁹, விஷவக்ஸேநாய தாத்வா³⁰, ஸ்நாநஶாடிகாம் ப்ரதாய³¹, பாத்ரயாசமனீய³²-பாத⁴பீடப்ரதா³³-தாந்தகாஷ்டஜிஹானிலோஹந³⁴-

வஸ்த்ரத்தினால்¹ திருவடிகளை² ஒத்தி (துடைத்து)³ பூக்களை ஸமர்ப்பித்து⁴, ஆசமனீய பாத்ரத்திலிருந்து⁵ ஆசமனீயம் எடுத்து⁶ பகவானுடைய வலது திருக்காத்தில்⁷ சிறிது ஸமர்ப்பித்து⁸, பகவானுடைய திருவாயில்⁹ ஆசமனீயம் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது என்று¹⁰ மனத்தினால் பாவித்து¹¹, மிகுந்த ஆசமனீய தீர்த்தத்தை¹² ப்ரதிக்ரஹபாத்ரத்தில்¹³ சேர்க்க வேண்டும்¹⁴. பிறகு¹⁵ புஷ்பம், தூபம், தீபம், தாம்புலம் முதலியவற்றை நிவேதநம் செய்து¹⁶, தண்டன் ஸமப்பித்து¹⁷, தன்னுடைய ஆத்மா¹⁸, ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவை எல்லாற்றையும்¹⁹ ‘பகவானே! நித்ய கைங்கரயம் செய்வதற்காக ஏற்றுக் கொள்ளவேணும்’ என்று²⁰ பகவானிடம் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்²¹. பிறகு²², திருமஞ்சனத்திற்காக²³ ஆஸநத்தை ஏற்படுத்தி²⁴, கந்தம் முதலியவற்றால் அர்ச்சித்து²⁵, பகவானை தண்டன் ஸமர்ப்பித்து²⁶, அனுமதிகொண்டு²⁷, பாதுகையை ஸமர்ப்பித்து²⁸, பகவான் சாத்திக்கொண்டிருக்கிற மாலை, ஆபரணங்கள், வஸ்த்ரம் ஆகியவற்றைக் கழற்றி²⁹, விஷவக்ஸேநாரிடம் கொடுத்துவிட்டு³⁰, திருமஞ்சன வஸ்த்ரம் சாத்தி³¹, பாத்ரம், ஆசமனீயம்³², பாதபீடம் ஸமர்ப்பித்து³³, திருமுத்து(பல்)விளக்குதல், திருநாக்கு வழித்தல்³⁴,

गण्डूष¹-मुखप्रक्षालन²-आचमन³-आदर्शप्रदर्शन⁴-हस्तप्रक्षालन⁵-मुखवासताम्बूल⁶-तैलाभ्यङ्ग⁷-उद्वर्तमिलकतोय⁸-कङ्कालप्लोतदेहशोधनशाटिकाप्रदान⁹-हरिद्रालेपनप्रक्षालन¹⁰-वस्त्रोत्तरीय-यज्ञोपवीतप्रदान¹¹-पाद्य¹²-आचमन¹³-पवित्रप्रदान¹⁴-गन्धपुष्प¹⁵-धूप¹⁶-दीप¹⁷-आचमन¹⁸-नृत्तगीतवाद्यादि-सर्वमङ्गलसंयुक्त¹⁹-आभिषेक²⁰-नीराजन²¹-आचमन²²-देहशोधनप्लोतवस्त्रोत्तरीय²³-यज्ञोपवीत²⁴-आचमन²⁵-कूर्चप्रसारण²⁶-सहस्रधाराभिषेक²⁷-नीराजन²⁸-आचमन²⁹-देहशोधनप्लोतवस्त्रोत्तरीय³⁰-यज्ञोपवीत³¹-आचमनानि³² दद्यात्³³॥

ततः³⁴ अलङ्कारासनमभ्यर्च्य³⁵ प्रणम्य³⁶ अनुज्ञाप्य³⁷, पादुके प्रदाय³⁸, तत्रोपविष्टे³⁹ पूर्ववत्⁴⁰ स्नानीयवर्जा⁴¹ अर्द्यपाद्याचमनीय⁴²-

कण्ठुऽङ्ग¹-मुकुप्तरक्षालन²-ऐचमन³-ऐतुर्सप्तरक्तुर्सन⁴-हृष्णस्तप्तरक्षालन⁵-मुकवास्ताम्पृष्ठल⁶-तैलाप्लोतदेहशोधनशाटिकाप्रदान⁹-हरिद्रालेपनप्रक्षालन¹⁰-तैलाप्लोतदेहशोधनशाटिकाप्रदान⁹-हृष्णरीत्यरात्रेलपानप्रक्षालन¹⁰-वस्त्रस्तरोत्तरीययज्ञोनुपवीतप्रदान¹¹-पात्र्य¹²-ऐचमन¹³-पवित्रप्रदान¹⁴-कुन्तत⁴पुष्प¹⁵-तूप¹⁶-तीप¹⁷-ऐचमन¹⁸-नंगुत्तकीतवात्याति³ल-सर्वमङ्गलसंयुक्त¹⁹-अपि⁴देषोक²⁰-नीराजन²¹-ऐचमन²²-तैलाप्लोतदेहशोधनशाटन⁴-प्लोतवस्त्रस्तरोत्तरीय²³-यज्ञोनुपवीत²⁴-ऐचमन²⁵-कूर्चप्रसारण²⁶-स्नानीयवर्जा⁴¹ देषोक²⁷-नीराजन²⁸-ऐचमन²⁹-यज्ञोनुपवीत³¹-वस्त्रोत्तरीय³⁰-यज्ञोनुपवीत³¹-ऐचमनानि³² तत्त्यात्त³³.

ततः³⁴ अलङ्कारासनमप्यर्च्य³⁵ प्रणम्य³⁶ अनुज्ञान्ताय³⁷, पातु³के प्रदान³⁸, तत्त्वोपविष्टे³⁹ पूर्ववत्⁴⁰ स्नानीयवर्जम⁴¹ ओर्क्यपात्याचमन्य⁴² वायं केकाप्पलित्ततल¹, तीरुमुकम्बिलिक्कुत्तल², ऐचमनम³, कण्णनाटि काण्णपित्ततल⁴, केककलै अलम्पुत्तल⁵, ताम्पृष्ठल⁶, एन्नेनेयक्काप्प⁷, नल्ल नेल्लिक्काय चेर्तत्तरीत्ततम⁸, तीरुमेणियेत्त तुटेक्कुम्भ उलर्न्त वस्त्राम⁹, मन्त्रसंकाप्पु तेलित्ततल¹⁰, वस्त्राम्भ उत्तरीयम्भ, यज्ञोनुपवीतम्भ शमर्प्पित्ततल¹¹, पात्यम¹², ऐचमनम¹³, पवित्राम्भ शमर्प्पित्ततल¹⁴, कन्तम्भ पुष्पम¹⁵, तूपम¹⁶, तीपम¹⁷, ऐचमनम¹⁸, नाट्त्यम्भ, इसेच, वात्यन्कलै मुत्तलिय मन्कलैन्कलोएटु कुट्टिय¹⁹ तीरुमन्त्रसन²⁰ आलत्त²¹, ऐचमनम²² (आक्षियवै शमर्प्पित्ततु, मरुपात्तियम्भ) तीरुमेणि तुटेक्कुम्भ उलर्न्त वस्त्र उत्तरीयम²³, यज्ञोनुपवीतम²⁴, ऐचमनम²⁵, कूर्चसंक्कुम्भ शमर्प्पित्ततल²⁶, स्नानीयवात्तरारे तीरुमन्त्रसनम²⁷, आलत्त²⁸, ऐचमनम²⁹, तीरुमेणि तुटेक्कुम्भ उलर्न्त वस्त्र उत्तरीयम³⁰, यज्ञोनुपवीतम³¹, ऐचमनम³² आक्षियवै शमर्प्पित्ततु³³.

पिऱ्कु³⁴ अलङ्कारासनृत्ततप्पुज्जित्तु³⁵, वण्णान्कि³⁶, (एम्पेरुमानुत्तेय) अनुमति केकाण्णु³⁷, पातुकेयै शमर्प्पित्ततु³⁸, अन्कु एमुन्तरुलियिरुक्कुम³⁹ (एम्पेरुमानुक्कु), मुन्पुपोल⁴⁰ स्नानीयत्ततप्पु तविर्तत्तु⁴¹, ओर्क्यपात्याचमन्य⁴²

ஶுद்஧ோட்கானி¹ மந்திரேண கல்பயித்வா² ஭गவதே³ ஗ந்஧புष்ப⁴-பாடஸம்ர்஦ன⁵-வச்சோத்ரரீய⁶-஭ूஷண⁷-
உபவீத⁸-அர்யபாட்டாயமநீயானி ஦த்வா⁹, ஸர்வபரிவாராண¹⁰ ஸ்நாநவஸ்தாதி¹¹஭ूஷணாந்த¹²
தத்வா¹³, ஗ந்஧ாரீன¹⁴ ஦ேவாநந்தர¹⁵ ஸர்வபரிவாராண¹⁶ ப்ரத்யேக¹⁷ ப்ரதாய¹⁸, ஧ூப-தீப-
ஆசமநீயானி ஦த்யாத¹⁹। அத்வா²⁰ ஸர்வபரிவாராண²¹ ஗ந்஧ாரீனேவ²² ஦த்யாத²³॥

஗ந்஧புष்பப்ரதான²⁴-அலக்ளார²⁵-அஜ்ஜன²⁶-ஊர்வபுஷ்ட²⁷- ஆடஶ²⁸-஧ூப²-தீப-
ஆசமந²⁹ இவஜ³⁰ஈத்தா³¹ஈத்தா³²ஈத்தா³³ஈத்தா³⁴ஈத்தா³⁵காஹல³⁶஭ேர்யாடி³⁷ஸ்கலநூத-
கிதவாட்யாடி³⁸ அப்யர்ச³⁹ மூலமந்திரேண⁴⁰ புஷ்ப ப்ரதாய⁴¹, ப்ரத்யக்ஷர⁴² புஷ்ப ப்ரதாய⁴³

ஸாந்த⁴தே⁴ஈத³கான¹ மங்த்ரேண கல்பயித்வா², ப₄குவதே³ குந்த₄புஷ்ப⁴-
பாத₃ஸம்மர்தாந⁵-வஸ்தர-உத்தரீய⁶-பூ₄ஷண⁷-உபவீத⁸-அர்க்குயபாத்துய
ஆசமநீயானி தத்தவா⁹, ஸர்வபரிவாராணாம்¹⁰ ஸ்நாநவஸ்தராதி¹¹பூ₄ஷணாந்தம்¹²
தத்தவா,¹³ குந்த₄ஈதீந¹⁴ தே⁴வாநந்தரம்¹⁵ ஸர்வபரிவாராணாம்¹⁶ ப்ரத்யேகம்¹⁷
ப்ரதாய¹⁸, தா₄புத்துப-ஆசமநீயானி தத்துயாத¹⁹. அதூவா²⁰ ஸர்வபரிவாராணாம்²¹
குந்த₄ஈதீநேவ²² தத்துயாத²³.

குந்த₄புஷ்பப்ரதாந²⁴- அலங்கார²⁵- அஞ்ஜாந²⁶- ஊர்த்த₄வபுண்ட்ர²⁷-
அந்த₄ர்ஸ²⁸-தூப-தீப-ஆசமந²⁹-தீவஜ³⁰-சத்ர³¹-சாமர³²-வாஹந³³-ஸங்க³⁴
சிற்மா³⁵-காஹல³⁶-பேர்யாதி³⁷ஸ்கலந்ருத்தகீதவாத்துயாதிபி^{4:38} அப்யர்ச்ய³⁹,
மூலமங்த்ரேண⁴⁰ புஷ்பம் ப்ரதாய⁴¹, ப்ரத்யக்ஷரம்⁴² புஷ்பம் ப்ரதாய⁴³

குந்ததீர்த்தங்களை¹ மந்திரத்தினால் ஏற்படுத்தி², எம்பெருமானுக்கு³ கந்தபுஷ்பம்⁴,
திருவடிகளை வருடுதல்⁵, வஸ்தரம், உத்தரீயம்⁶, ஆபரணங்கள்⁷, யஜ்ஞோபவீதம்⁸,
அர்க்குயபாத்துய ஆசமநீயங்கள் ஸமர்ப்பித்து⁹, எம்பெருமானுடைய எல்லாப் பரிவாரங்களுக்கும்¹⁰
திருமஞ்சன வஸ்தரம் முதல்¹¹ ஆபரணங்கள் வரை¹² ஸமர்ப்பித்து¹³, கந்தம் முதலியவற்றை¹⁴,
எம்பெருமானுக்குப் பிறகு¹⁵ எல்லாப் பரிவாரங்களுக்கும்¹⁶ தனித்தனியே¹⁷ ஸமர்ப்பித்து¹⁸,
தூப தீப ஆசமநீயங்களை ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்¹⁹; அல்லது²⁰ எல்லாப் பரிவாரங்களுக்கும்²¹
கந்தம் முதலியவற்றை மட்டுமே²² ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும்²³.

கந்த புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து²⁴, ஆலங்காரம்²⁵, அஞ்ஜநம் (மை)²⁶,
திருமண்காப்பு²⁷, கண்ணாடி²⁸, தூபம் தீபம் ஆசமநம்²⁹, கொடி³⁰, குடை³¹, சாமரம்³²,
வாஹநம்³³, சங்கம்³⁴, திருச்சிந்நம்³⁵, காளம்³⁶, பேரிகை முதலியவற்றுடன்³⁷ நாட்டியம்,
இசை, அனைத்து வாத்தயங்கள் இவற்றுடன்³⁸ அர்ச்சித்து³⁹, மூல(திரு)மந்தரத்தினால்⁴⁰
புஷ்பம் ஸமர்ப்பித்து⁴¹, ஒவ்வொருக்ஷரத்திற்கும்⁴² புஷ்பம் ஸமர்ப்பித்து⁴³,

द्वादशाक्षरेण¹ विष्णुषडक्षरेण² विष्णुगायत्र्या³ पञ्चोपनिषदैः⁴ पुरुषसूक्तग्निरन्यैश्च⁵ भगवन्मन्त्रैः⁶ शक्तश्चेत्⁷ पुष्पं प्रदाय⁸, देव्यादि०दिव्यपारिषदान्तं¹⁰ तत्त्वमन्त्रेण¹¹ पुष्पं दत्त्वा¹² प्रणन्य¹³, प्रतिदिशं¹⁴ प्रदक्षिण¹⁵प्रणामपूर्वकं¹⁶ भगवते पुष्पाश्वलिं दत्त्वा¹⁷ पुरतः प्रणन्य¹⁸, श्रुतिसुखैः¹⁹ स्तोत्रैः²⁰ स्तुत्वा²¹ आत्मानं²² नित्यकिंकरतया²³ निवेद्यै²⁴, तथैव ध्यात्वा²⁵, यथाशक्ति²⁶ मूलमन्त्रं जपित्वा²⁷, सर्वभोगप्रपूरणी²⁸ मात्रां दत्त्वा²⁹, मुखवासताम्बूले प्रदाय³⁰, अर्घ्य दत्त्वा³¹, भोज्यासनमध्यच्छ्य³² प्रणन्य³³ अनुज्ञाप्य³⁴, पादुके प्रदाय³⁵, तत्रोपविष्टे³⁶ पाद्याचमनीर्याहणानि दत्त्वा³⁷,

---

त्तुवात्तुर्षाक्षरेण्णा¹ विष्णुष्टुक्ष्टुरेण्णा² विष्णुक्षुर्यात्तर्याः³
पञ्चोपनिषद्ग्रहेत्तुः⁴ पुरुष्टुलात्तर्क्षुप्तिः⁵ अन्त्येष्ट्यस्त्रियाः⁶
शक्तश्चर्चेत्तु⁷ पुष्पम् प्रत्तुर्याय⁸ त्रेत्यव्यात्तु⁹ त्रिव्यापारीक्षुत्तुर्यान्तम्¹⁰
त्रृत्तमन्त्यत्तुरेण्णा¹¹ पुष्पम् त्रृत्तवा¹² प्रणाम्य¹³, प्रत्तिक्षुर्याम¹⁴ प्रत्तुक्षुरेण्णा¹⁵
प्रणामपूर्वकम्¹⁶ प्रत्तुवत्तेऽप्तुप्तुपान्त्यलिम् त्रृत्तवा¹⁷, पुरतः प्रणाम्य¹⁸,
प्रग्रुहीलात्तकः¹⁹ स्त्रेत्तात्तर्याः²⁰ स्तुत्तवा²¹, अनुत्तमानम्²² नित्यकिंकरत्याः²³
निवेत्तुय²⁴, तत्तत्त्वात्तवा²⁵, यत्तुर्याशक्ति²⁶ मुलमन्त्यत्तरम् ज्ञपित्तवा²⁷,
सर्वविप्राक्षुप्रपूरणीम्²⁸ मात्त्राम् त्रृत्तवा²⁹, मुक्तुर्वासत्ताम्प्रुले प्रत्तुर्याय³⁰,
अर्क्षुयम् त्रृत्तवा³¹, प्रोपाज्ञ्यासनमप्त्यस्त्रियाः³² प्रणाम्य³³, अनुज्ञानुप्त्य³⁴,
पातुक्षुके प्रत्तुर्याय³⁵, त्रृत्तरोपविष्टुट्टे³⁶ पात्त्यासमन्यार्थाणी त्रृत्तवा³⁷,

(ऐम् नमो पकवत्तेवा वास्तेवाय एन्ऱ) पन्निराण्णेत्तमुत्तु मन्त्रित्तालुम्¹, (ऐम् विष्णुवे नमः एन्ऱ) औरेत्तमुत्तु मन्त्रित्तालुम्², (ऐम् नारायणाय वित्तमेल्लौ वास्तेवाय त्तीमही, तन्नेनो विष्णुः प्रेत्तोत्तात्त्यात्त एन्किर) विष्णुकायत्तर्यिनालुम्³, पञ्चोपनिषद्ग्रहेत्तुक्षुक्षुलुम्⁴, पुरुष्टुलिक्त रुक्तुक्षुलिनालुम्⁵, प्रिय पकवन्त मन्त्रिन्तक्षुलुम्⁶ सक्तियुलावरा⁷ पुष्पन्तक्षुला समर्प्तित्तु⁸, प्रियात्तु मुत्तलिय⁹ अनुयवर्क्षुला अनेवराक्कुम्¹⁰ अवरवार्क्कुरीय¹¹ मन्त्रिन्तक्षुलान्त¹² पुष्पम् समर्प्तित्तु¹³, वन्नान्कि¹⁴, एल्ला त्रिसेक्षुलुम्¹⁴ प्रियत्तक्षुलान्त¹⁵ प्रियामम्म इवर्त्तुलान्त¹⁶ एम्पेरुमानुक्कु पुष्पान्त्यली समर्प्तित्तु¹⁷, मुन्नाल्ल वन्नान्कि¹⁸, चेविक्किनीय¹⁹ स्त्रेत्तात्तर्न्तक्षुलाल (त्रिरुप्पावै मुत्तलिय त्रिव्यप्रन्तन्तक्षुलाल)²⁰ त्रुत्तित्तु²¹, तन्नन्नेन²² नित्यकेन्तक्षुलाय परानाक²³ समर्प्तित्तु²⁴, अप्पत्तिये त्रियानीत्तु²⁵, सक्तियुलावरा²⁶ लुल(त्रिरु)मन्त्रित्तत्तेज्ञपित्तु²⁷, एल्ला प्रोक्षुक्षुलायुम् प्रात्तत्तिचेष्ट्युम्²⁸ मात्तत्तिराय समर्प्तित्तु²⁹, वायक्कु वासनेन अनिक्कुम् ताम्प्लुम् समर्प्तित्तु³⁰, अर्क्षुयम् समर्प्तित्तु³¹, प्रोपाज्ञ्यासनत्त तत्तप्प ष्टुलित्तु³², वन्नान्कि³³, पकवान्त अनुमती केकाण्णु³⁴, पातुक्के समर्प्तित्तु³⁵, अनुक्के एमुन्तरुनीयिरुक्कुम् पकवानुक्कु³⁶ पात्त्य औचमन्यान्तक्षुला समर्प्तित्तु³⁷,